

KNJIGA 19
KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=19>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?
Prikaz rezultata str. 361/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

28-02-2015 07:11#[361](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ZLATONEZAVISNEDRŽAVEHRVATSKE - N.D.H.

(Mnogo se je pisalo a još više nagađalo šta je bilo sa zlatom Hrvatske Narodne Banke NDH? Jugoslavenski novinari hrvatskog podrijetla su napisali stotine Feljtona o tom "ustaškom zlatu"; pa čak je u svojoj knjizi GREH, KAZNA I POKANANJE Simo Dubajić pisao kako je u Kočevlje, gdje je on bio "komandant" došlo 30.000 zarobljenika, njemački general Lor, "ustaško zlato" i zarobljeno oružje ...

Donosim ovdje jedno pismo generala Drinjanina od 3.XI.1967. kojeg je pisao dru. Miljenki Dabi Peranić u Pariz. U ovom pismu general uzgred spominje i dio zlata hrvatske narodne banke. Dali je tadašnji hrvatski general Vjekoslav Maks Luburić znao više od svih jugoslavenskih novinara o bilo kakovome zlatu hrvatske narodne banke, to je teško pogoditi. Ali svakako nije teško pogoditi da je general Maks Luburić bio tu na terenu, u Zagrebu, u to vrijeme, i kao glavni zapovjednik obrane grada Zagreba, je trebao ili morao nešto znati, pa je danas do nas, poslije 70 godina dali hoćemo ili nećemo vjerovati šta u ovom pismu general Drinjanin kaže. Otporaš.)

3.XI.1967.

general DRINJANIN

Dragi Miljenko !

Ostavio sam Obranu dogotovljenu, a ja odoh na dva dana van, i samo bi htio upodpuniti što sam ti javio o Draganoviću. (Stjepan, Krunoslav Draganović je bio hrvatski svećenik u Rimu. Mnoge Hrvate je spasio a još VIŠE mnogima pomogao da se isele u druge zemlje, posebice "preko lokve", u Argentinu, Australiju i USA. Kako tvrdi Šime Balen u svojoj knjizi "**KRVNIK PAVELIĆ**" 1952., da je Krunoslav Draganović pomogao prebaciti Poglavnika u Argentinu kao i Eichmenn-a. Usko je surađivao s prof. Miroslavom Varoš, koji je uistini bio ubačeni agent jugoslavenske Udbe među Hrvate. S Krunoslavom Draganovićem je osnovao koncem pedesetih godina **HRVATSKI DEMOKRATSKI ODBOR** i tako još više rastočio i pocijepao hrvatsku političku emigraciju. Ljeta 1967. godine agenti jugoslavenske Udbe su kidnapirali iz Austrije Krunoslava Draganovića. Kasnije

se je nagađalo da se je sam prijavio, što se za sada skoro sigurno zna da se je sam vratio u sporazumu sa agentima Udbe. Na Miroslava Varoša se je uvijek sumnjalo da radi za Udbu, ali se nije imalo konkretnih dokaza. Negdje početkom 1972. se je saznala da radi za Udbu i da je njihov tajni agent. Udba mu je javila da se sprema "ražanj za zeca" što je bio mig da je talijanska policija za njim da ga uhapsu. U zadnju minutu je uspio pobjeći i živio je u Splitu. Mo. Otporaš.) Ako uspijem poslat ću ti otiske iz Obrane, a ako ne kad se vratim. Nema sumnje da su ga prodali Azevi, i odlučio sam ići s tim pojmom.

U USA su mislili to propaganda, ali ako su ga uhvatili i kako izgleda prodali gotovo je, on i njegovi, a ako je to propaganda, onda je najgore što su mogli učiniti, jer kako je slično nešto bilo više puta, moglo bi se dogoditi da ih u Beogradu nabiju na kolac, i neće nitko vjerovati da nisu na Kapari u društvu kakvih Švedjanka. Previše je daleko otišlo, a da bi to moglo biti. Zato ne mogu vjerovati da je to farsa. I sada kada je donijelo mnogo stranih i hrvatskih, idem i ja (vijestima, mo), inače su mi sugerirali da tiskam jednu izvanrednu Obranu. Nu Slavko (Logarić, mo) mi veli, da nije kod Popa Gene (po svoj prilici se ovdje misli na Eugena Beluhana Kostelić koji je napisao knjigu "STEPINAC GOVORI", mo) sjedi i piju. A onda stvar sa Bleiburškom knjigom. Prcela je sve dao ovome (Draganoviću, mo) da to poboljša, a ovaj zadržao i ode sa svojom knjigom. To sam rekao Prceli pred 10 godina da će mu to biti. (Ivan Prcela je prikupljč podataka od preživjelih hrvatskih vojnika s Bleiburga i Križnog puta. Uzelo mu je preko 20 godina prikupiti te podatke. Tada je sve dao Krunoslavu Draganoviću da pregleda, dopuni i uljepša. Ipak od kopija tih podataka i tog materijala Ivan Prcela je izdao 1970. godine knjigu OPERATION SLAUTERHOUSE, a 2005. prevedena je na hrvatski jezik HRVATSKI HOLOKAUST, Zagreb 2005., mo. Otporaš.) tako je i moj iskaz o povlačenju (hrvatske vojske, mo) via Prcela svršio kod Draganovića i izgleda via Draganović kod Udbe. I mogao bi izaći i u VJESNIKU U SRIJEDU.

Drugo: kapitalisti Rojnica i Tudjina su kupili linotip u Munchenu Nikoliću (Vinko Nikolić urednik Hrvatske Revije, mo) i misle izići sa tjednikom, osim Revije i još čega. Ovaj će publicirati Rojničinu knjigu (SUSRETI I DOŽIVLJAJI, mo) o strategiji, kao što mu u Argentini tiskaju o povjestnim, filozofskim i političkim pitanjima, iako je čovjek nepismen. Nu Husnija je znao pričati kako su iz Zagreba ponijeli Rojnica i drugi ruksak iz narodne Banke. I neki zaglavili, neki ostali. Možda i nije tako, ali svakako je sposoban. Ja predao državi zlato i zaprtio moj ruksak i askericu (to je ustaška parabola iz prve emigraciju koju su Ustaše povratnici zvali RODA, mo) i s municijom. Draganović se isto ganjao po Rimu sa Pećnikarom i Herenčićem (general Ivo Herenčić, pregovarač s Danijelom Crljenom o predaji hrvatske vojske i civila Saveznicima na Bleiburgu 15 svibnja 1945., mo) za zlato s pištoljom u ruci i policijom, Englezima. Sve će to sada van. Jugoslavija ga može tjerati radi krađe zlata, jer su šipke, vele mi, još nosile staru oznaku Jugovine. Voditi će ga u Sarajevo i Zagreb, ako se odluče na proces. Ovisi o tome što će Austrija biti kadra učiniti za toga svoga Krobata. Vjerujem ništa neće učiniti, sretna da ga se riješila., iako će crno-žuti i sveti kuk / K und K / cesarski i sveti / Beč drečati kao jare kad ga kolju. Jare dreči, ali zašuti. Bojim se da će se naši revolucionarni Azevi instalirati definitivno, jer onda imaju martire: Gezu, Šimundića, Draganovića, jer im je to trebalo. Pokušaj doznati šta o Gezi. (Radi se o prvom pokretaču i predsjedniku Hrvatskog Revolucionarnog Bratstva Gezy Pastiju, mo. Otporaš.) Kad se vratim poslat ću ti izvadak iz Uzdance (novina u Australiji koju su izdavale razne hrvatske grupacije, mo).

Pošalji našima u Toronto pozdrav u našem duhu. Na 18.XI. slave dan Otpora. Treba im dati pomoć, jer i tamo su digli glavu naši nihilisti. U Evropi manji od makova zrna, čim stignu preko, dreknu i hoće, da **ONI KOJI SU DOSPJELI NA DRUGU STRANU BARE**, dignu revoluciju. Bojim se da su sve to Azevi. Da nas razbiju i u Torontu, i Usa. I da Hrvati kod kuće ne dodju do spoznaje, da smo izgubili ne samo NDH. i dva desetljeća, nego i zdrav razum. Pošalji im par pametnih misli, iako ukratko, jer duge stvari ne čitaju. Toliko ovog časa.

Pozdrav svima.

General Drinjanin.

28-02-2015 20:11#362

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IZVJEŠTAJ O SMRTI MAKSA LUBURIĆA - GENERALA DRINJANINA

(Ovaj izvještaj o smrti generala Vjekoslava Maksa Luburića nije u knjigi "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA". Mo. Otporaš.)

(Ovo je naslov pisma kojeg mi je poslao iz Pariza dr. Miljenko Dabo Peranić. Pismo je poslato s pošte: M.Dabo B.P. 32-06, Paris France 16 svibnja 1969. godine, dakle 26 dana poslije pogibije generala Drinjanina Vjekoslava Maksa Luburića. Kako će se vidjeti iz pisma da je pismo pisano na licu mjesta zločina, dakle u kući generala Drinjanina u Carcagente gdje je bila tiskara DRINAPRESS i gdje je on stanovao. Pismo su pisali u zajednici dva najistaknutija dužnostnika HNO pukovnik Stjepan (štef) Crnički i dr. Miljenko Dabo Peranić, član Glavnog Stana HNO. Pismo je pisano na pisaćem stroju i najvjerojatnije na stroju DRINAPRESA. Pismo je meni poslano u San Francisco iz Pariza 16 svibnja 1969. Do slanja tog pisma iz Pariza je došlo poradi toga što dr. Peranić uz sebe nije imao moju adresu, te u zajednici napisano pismo je, po povratku u Pariz, meni poslao u San Francisco. Pismo je na dvije stranice i malo podugo. Neću ga razdvojiti u dvoje poradi sadržaja velike važnosti. Molim da se uvaži. Mile Boban, Otporaš)

Otvorenom Zapovjedju Generala Drinjanina od dne 26 ožujka 1969 g. morao sam na put posjetiti Radne Skupove Europe. General je ostao sam.

Ima već godinu dana i pol, što je General primio u Drainapress i pod vlastiti krov - Iliju Stanića iz blizine Konjica. On je bio sin Generalova vojnika. Po provjerljivim podacima, taj mladić od 23 godina, bio je istjeran u Hrvatskoj iz škole, poslan na Goli Otok, kao izbjeglica došao u Španjolsku, te iz Madrida upućen Generalu. (Nedavno se je mogla čuti njegova verzija u seriji jugoslavenske tajne službe, kako je došao iz Madrida od Poglavnikove supruge Marije i prof. Pavla Tijana. Sve laž, mo) Rujna prošle godine ga je General odпустиo, ne jer je posumnjao u njegovo rodoljublje, nego jer je svojim nekorektnim mladenačkim ponašanjem izazvao nezadovoljstvo i u kući i u tiskari. General je Staniću dao novac za put i uzdržavanje za više dana, te ga otpustio.

Stanić je u Valenciji pao u ruke udbe (a on već bio Udbin agent s kodnim imenom Mangus, mo), kao i toliki mladi intelektualci bez posla po Europi. Željko Bebek (O Željku Bebeku bi se uistinu trebala posvetiti jedna ozbiljna i velika pažnja u svim ispitivanjima oko ubojstva generala Drinjanina. Ne da bi se trebalo sumnjati u Željka Bebeka, nego saznati ono što on zna o Iliji Staniću, jer je ovaj bio kod njega poslije povratka iz Pariza u listopadu 1968. godine. mo) je već tada, navodno, bio u rukama UDBE. Tu otpočinje paklenska zavjera protiv Generala. Stanić i Bebek putuju u Francusku ili Njemačku, valjda na "obuku" i po upute. Paklene osnove su tu zamišljene.

Bebek je bio napisao jednu knjigu (JEDAN NAROD U OPASNOSTI, mo), koju general nije htio uzeti u štampu Drinapressa, jer nije imala nikakve pozitivne vrijednosti. Ali sada, kako izgleda, srbo-komunistička Udba daje Bebeku novac za tiskanje knjige, te je tako računala da će Bebek biti u

tiskarni prilikom tiskanja. U isto vrijeme će biti dosta posla (računala je Udba), te će Bebek predložiti Generalu da se Stanić ponovno primi u tiskaru. Tako - po računu Udbe - u tiskarni će biti i Bebek i Stanić, koji će u trenutku x ubiti Generala. Izgleda da Udba daje Bebeku novac, kupuje auto jer će trebati mnogo putovati te oko 9 studenoga prošle godine, najprije Bebek, a onda Stanić ulaze u tiskaru i imaju pristup u Generalov stan.

Oko 15 studenoga General po službenoj dužnosti putuje u Madrid, i kad se vraća (oko 20 studenoga) nalazi u kući - jer je poznato da je General bio oprezan - željeznu motku dugu oko 60 cm. Sumnja je pala i na Bebeka i na Stanića. 22 studenoga 1968. dolazim k Generalu, nalazim i drugu sličnu motku na drugom mjestu u kući. Savjetujem odmah Generalu da ih obojicu istjera i ne dozvoli im ulazak u kuću. Početkom veljače ove godine stiže i brat Dabo-Peranić iz Pariza. Sada zajednički tražimo od Generala da istjera Stanića. (Bebek više nije dolazio, jer je njegova knjiga bila završena.) (Dr. Peranić u svojoj knjigi **POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA** piše na str. 46/47 : ". Odbili smo je tiskati i General i ja. Neozbiljna. Bebek nije imao osnovnog znanja da bi mogao napisati nešto ozbiljno. Nismo se htjeli brukati u Drina.pressu."

Začudio sam se zato Generalovom pismu od 16 Listopada, samo 11 dana poslije nego što se Bebek bio pojavio sa Stanićem u mom stanu u Paris-u. General mi piše:

"Tu je Željko Bebek, sa knjigom, Vjerujem da ćemo tiskati. Konačno se odlučio: ili mora platiti, barem nešto, ili se knjigu prodaje u vlastitoj režiji. Trećega nema. Valja da je probao svugdje. (Ovo polje treba ispitati. Željko Bebek nije imao novca za tiskanje knjige; sada ga ima. Tko mu ga je dao ili posudio? Nestaje ga sa Stanićem u rujnu 1968 god. Vraća se natrag kod generala Drinjanina i nudi da sada ima "nešto" novca za početi tiskati knjigu,mo) Ja nisam osoban, a on je mlad, i možda je već i pametniji".

Ali General ostao Luburićem. Nije htio poslušati. Nije htio poslušati savjete. - Ali važnije je druga stvar: Svima je Vama dobro poznato da General nikada nije htio napustiti svojeg vojnika. Poznato je kako se založio za obranu Srećka Rovera. (Srećko Rover je bio optužen da je radio za Oznu, odnosno Udbu i kao vođa imenom "Bimbo" u Kavranovoj **AKCIJA DESETI TRAVNJA 1947-1948** godine, izravno skupinu koju je vodio davao Ozni-Udbi u ruke, mo. Otporaš.) Ponovio se isti slučaj. General nam je rekao: " Sumnjam više na Bebeka nego na Stanića. Ako je dakle Stanić nevin, onda bacam na ulicu sina mog vojnika koji je dao život za Hrvatsku".

General nije Stanića istjerao. Stanić ga je ubio u nedjelju 20 travnja oko 11 sati strahovitim udarcem u tjeme spomenutom željeznom motkom, a onda ga izbio nekoliko puta velikim nožem. Bio sam tada po Otvorenoj Zapovijedi u Njemačkoj, brat Dabo-Peranić u Parizu, a Slavko (Logarić, mo) dvadesetak kilometara daleko na putu u Cargagente. Generalovo mrtvo tijelo je nadjeno u ponedjeljak ujutro od radnika u tiskari, jer je krv probila kroz pod. (Nastojat ću prikazati što bolje mogu skicu stana generala Drinjanina. Skicu je stavio dr. Miljenko Dabo Peranić u svojoj knjigi **POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA** na str. 30. Ja ju ne mogu preslikati i staviti ovdje. Stan je bio na prvom katu a tiskara DRINAPRESS prizemno. Čitajući ovaj opis, kuhinja je na lijevoj strani, zatim spremište, do spremišta je dnevna soba sa hodnikom i dvoja vrata iz kojeg se ide lijevo u dnevnu sobu a desno u spavaću sobu. Do spavaće sobe je nužnik u koji se ulazi sa hodnika između vanjskog zida i soba, dvije spavaće sobe. Pri kraju kata iz hodnika vode stepenice dolje u prizemlje gdje se je nalazila tiskara DRINAPRESs i mnoge stalaže knjiga i kutije dokumenata, mo. Otporaš)

Pokopan je veličanstveno uz učešće dobrih naših španjolskih Franjevaca u Cargagente-u, te sudjelovanje starih boraca španjolske Plave Divizije, koji su ga voljenoga ovdje od svih, nosili na svojim junačkim ramenima na vječni počinak. Starješine Franjevaca su pitali najstarijega generalova sina Domagoja: " Da li je Tata želio biti zakopan u grob ili raku, i da li u civilnom ili vojničkom odijelu?". Domagoj je odgovorio: " Tata je bio vojnik, pa neka ga se pokopa kao vojnika, a uvijek je

želio da ga se položi u zemlju ". General je naime volio tu zemlju Španjolsku kao i svoju dragu Hrvatsku.

General je toliko puta rekao da bi želio umrijeti kao Ustaša, što je cijeloga svojeg života i bio. Sada počiva vječni počinak u svojoj ustaškoj uniformi, s odlikovanjima koje je imao na prsima za vrijeme ceremonije, ([druga strana pisma, mo.](#)) dignuta su, metnuta u njegovu ustašku kapu i predana zapovjedniku Plave Divizije, da se on pobrine da sve to dodje u ruke Generalovom najstarijem sinu Domagoju, kada dodje u zrelu dob. Domagoj je sada 14 i pol godina, Drina 13 i dva mjeseca, Vjekoslav 12 i dva mjeseca, a najmladjoj Marica je 11 godina.

Nemamo još ovlaštenje dati podatke (jer je to stvar istrage, a još nije sve ni potvrđeno) o titovskoj srbokomunističkoj udbaškoj mreži koja se splela oko Generala, a za koju je General znao. Zapanjit će se svaki Hrvat (kada za to dodje vrijeme) i pitati da li je to moguće. Naš brat X. (ne znam tko bi mogao biti ovaj "naš brat X.", mo) bio je samo nekoliko sekundi daleko od iste sudbine Generalove. ([Ovo je vrlo važno znati: Tko je taj X. koji je bio samo nekoliko sekundi daleko od iste sudbine Generalove, tj. smrti? Po svim indicijama bi to mogao biti dr. Miljenko Dabo Peranić, mo. Otporaš.](#))

Smijemo Vam za sada dati do znanja samo ovo: Jedino se naš Slavko Logarić, najmladji Generalov živi vojnik u emigraciji, našao uz grob Generala i vidio mu patničko lice. Slavko je išao obezumljen kao vjerni pas oko groba svoga gospodara. I ako su mu orošene oči smetale, (ovdje se za sigurno misli reći da je Slavko Logarić plakao i oči su mu bile pune suza, mo) ipak je vidio mrsku srbokomunističku zastavu koju su u odsutnosti ostalih Hrvata Udbaši postavili na jedan vijenac namjesto naručene hrvatske trobojnice.

Evo šta o tome kaže dr. Dabo Peranić u svojoj knjigi POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA na str. 55/56:

"Pogrebu je prisustvovao i Vlč. Beluhan, kojemu su "povjerovali" vršiti obred pokopa; sklon sam povjerovati da su to vlasti htjele radi toga da bi što otkrile, te ako je to tako onda se nisu prevarile."

Normalno je da je Vel. Beluhan naručio vijenac. Dopuštam da se Španjolac mogao prevariti i naopako postaviti hrvatsku vrpcu i na takvoj ispisati natpis Vel. Beluhan. Ali ne mogu će mi je dopustiti da Vel. Beluhan nije vidio svoj vijenac, te da nije ugledao četničku namjesto hrvatske zastave. ([ovdje dr. Peranić govori o četničkoj zastavi, dok pukovnik Štef Crnički u svojem Izvještaju govori o "srbokomunističkoj zastavi", mo](#)) .

Naime, kada se već obred završio i lijes trebalo položiti u grob, netko je pokrenuo pitanje da bi Generala trebalo položiti u grob s hrvatskom nacionalnom zastavom. Svi su čekali - i svi nešto očekivali, ali nitko nije nalazio rješenja. Pitali su Domagoja, da li je u kući koja hrvatska zastava. Potvrdio je. Otišli su je tražiti. Nisu je našli.

Kako "slučajno" našao se tu Oreč, ([Jozo Oreč, kako se je kasnije pričalo da je bio član HRB, je ubijen u Johansburgu 1979. god., mo](#)) i kao "slučajno" je rekao da je tu takva zastava. Držao ju je zamotanom. Svi su slušali i gledali. Tko ju je odmotao, Logarić se više ne sjeća, jer više ništa nije vidio pred sobom; vidio je samo odmotanu četničku zastavu s velikom mrtvačkom glavom, koju su upravo htjeli položiti na Generalov lijes. U zao čas! Logarić je skočio kao bijesan tigar, zgrabio četničku zastavu i počeo ju kidati na očigled svih prisutnih. Svi su uzbuđljivo gledali. Logarić ju je uzeo za dva kraja, te ju pokušao rastrgnuti preko koljena. Jaka svila nije popuštala. Redarstveni se časnik domisli podvali - i Logariću pruži nož. Vjerni Generalov vojnik odreza četničku mrtvačku glavu, sastavi krajeve, preokrene i napravi hrvatsku trobojnicu.

Logarićev pogled zaustavi se na jednom vijencu. Bacio se i na nj. I njega je počeo trgati. Bio je to

vijenac Vel. Beluhana s natpisom "Sinu Hrvatske - Padre Eugenio" (Eugen Beluhan Kostelić, duhovnik Hrvata u Španjolskoj i rector Crkve sestara "Esclavas del Corazon de Jusus" u Gandiji, napisao knjigu **STEPINAC GOVORI**, Valencija, 1967 .mo. Otporaš)- - na plavo-bijeloj-crvenoj četničkoj traci.(Posvetila Ti se ruka, Logariću, Tvoja desnica, spriječivši obeščastiti Generalov grob!) (Za podsjetiti je da je dr. Peranić stigao u Cargagente u četvrtak 24 travnja a pogreb je bio u utorak 22 travnja. Dakle, još su uspomene friške i vijenci svježi, mo.)" kao bijesni tigar se bacio na nju, pogotovu na drugu veliku srbokomunističku zastavu s velikom crvenom zvijezdom u sredini, koju su već udbaši počeli pripremati da njom pokriju Generalovo tijelo na vječni počinak, nadajući se da će se vječno nasladjivati svojom paklenskom osnovom - da su Generala s njom pokopali. Ali hrabri Maksov vojnik Slavko je kidao i kidao mrsku crvenu zvijezdu na oči svih prisutnih, i trebalo je da mu vjerni Generalov prijatelj Španjolac dade nož (jer je vidio da se bez noža ne može) da iskida to mrsko srbokomunističko strašilo, te da na koncu sastavi oba kraja rastrgane srbokomunističke zastave i na ruševinama jugoslavenstva uskrсне hrvatski barjak crven-bijeli-plavi. - Jest, nad grobom Generala viteza Luburića se vodile bitke, u kojoj je Hrvatska ruka shrvala u prah srbokomunistički simbol. I dat će Svemogući Bog da će uskoro tako i biti.

Tek četiri dana poslije Generalova umorstva stižemo potpisani (**Štef Crnički, mo. Otporaš**) i brat Dabo-Peranić, svaki svojim putem. Pogreb je bio obavljen već u utorak dne 22 travnja u 11 sati. Mi smo bili obaviješteni indirektnim ali pouzdanim putem sutradan u 11 sati, i stigli slijedeći dan (24 travnja), jedan u šest a drugi u sedam sati predvečer. Udbaška mreža se odmah razotkriva. Istražni organi se usmjeravaju na pravi put. Otkrivaju se strahote, koje još nije dozvoljeno iznijeti na javu da se konci istrage ne prekinu. Udba dolazi do takve drskosti (vidjeti da su ostali četiri dana neotkriveni) da je tražila dozvolu ući u Generalov stan. Naravno, nije joj uspjelo, jer plemeniti Španjolac znade razlikovati dobro od zla.

Uz Generalov grob još su svježe iskopana tri druga. Kad smo ih vidjeli, simbolički ili stvarno, bila su namijenjena nama trojici. Ali se mi ne damo da nas u njih pokopaju, premda bi nam bila najveća hrvatska vojnička čast da snijemo vječni san uz bok našega Generala.

Stjepan crnički, (zadnji preživjeli Generalov suborac iz Janka Puste) podpis

Ovdje je nadodano rukopisom dra. Miljenka Dabe Peranića. Dr. Miljenko Dabo Peranić je moj vjenčani kum:

" Dragi Milane, stigoh u Pariz iz pravog razbojišta. Ovdje i gor. (misli se na situaciju u Parizu. Koliko sam kasnije saznao neki istaknuti Hrvati Pariza, inači naši dobri prijatelji i suradnici su u odsustvu Dabe Peranića iz Pariza za ovo vrijeme dok je on bio u Cargagente, posumnjali u njega te počeli najozbiljnije širiti vijesti da je dr. Peranić sudjelovao u ubojstvu generala drinjanina. O tome najbolje dr. Peranić piše u svojoj knjigi **POGIBIJA GENERALA DRINJANINA**, mo) Primio tvoju pošiljku. Izvini mi bratski. Drži se čvrsto! Nastavljamo radom. Pozdrav Annie (moja supruga, mo) i svima. "

Tvoj Miljenko.

28-02-2015 22:30#363

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

VAPAJI I UZDASI HRVATSKE DOMOVINE - u Srbijanskom ropstvu.

Ovo je naslov jedne **DOPISNICE** koju je general poslao suradniku Anti Kršiniću u San Francisco, California. Veličina **DOPISNICE** je oko prilike 14 centimetara sa 9 centimetara, ili tri i pol inches sa pet i pol inches.

DOPISNICA u sredini ima polje puno križeva a usred polja i između križeva uzdignuto stoji Majka žena Hrvatica s dugom kosom podjednako spuštenu niz ramena, sklopljenih ruku, mislim da drži oče naš između prstiju, tužnog i žalosnog lica, a pred njome na križeve se naslonila tabla s reljefom svih hrvatskih obilježja, gdje se u sredini vidi hrvatski nacionalni grb.

Ispod polja i križeva ima u dva podjednaka reda natpis:

MOJ JE NAROD PUSTO ROBLJE
MOJ JE NAROD SAMO GROBLJE...

Zatim na engleskom jeziku:

Showing Croatia in sad predicament at the hands of
Serbian tyrannic Ruler.
Crosses mark graves of murdered Croatian patriots.

Prijevod na hrvatski jezik:

"DOPISNICA" prikazuje Hrvatsku u žalosnoj i teškoj nevolji u rukama Srpskih tirana.

Križevi označuju grobove ubijenih Hrvatskih rodoljuba.

To je šta je pisalo na ovoj **DOPISNICI** koja je došla u istoj omotnici u kojoj je i ovo sada priloženo pismo rukom pisano.

general DRINJANIN Stan dne, 3.VII.1955.

Dragi brate !

Fran mi je poslao letak i obavjestio me o svemu. Čestitam na svemu ! drugi put više, a sada samo ukratko radi žurnoće : Pošaljite mi svoju fotografiju sa odlikovanjima (**Ante Ktšinić je bio u američkoj vojsci i borio se negdje na Pacifiku i bio je odlikovan sa nekoliko odlikovanja. To je šta general ovdje traži od njega, mo**) itd. i par riječi biografije. "Drina" je u toku i zaustavio sam ju radi ove akcije, zato velim da se najžurnije ovo učini jer treba klišej napraviti. Zatim, da me se najžurnije obavijesti o svemu, da udje u ovo "Drinu" koja je svečana i ima 304 stranice (barem) sa mnogobrojnim klišejima i štivom, sve posvećeno Crnoj Legiji i Juri Francetiću ("**Drina**" o kojoj general govori je br. 4-7 1955 i ima bez korica 392 stranice. Na stranici 317 je izvještaj Ante Kršinića sa Proslave Hrvatsko Antunovo u Hrvatskom Domu na 19 ulici i Mission Street u San Franciscu. U tom izvještaju su priložene četiri (4) slike i neke sam prepoznao na tim slikama. To neka bude za buduće hrvatske naraštaje **HRVATSKA ISELJENIČKA POVIJEST** koja je radila da se ne zaboravi naše hrvatsko ime. Mo. Otporaš.)

Očekujem gornje i u duhu stišćem junačku desnicu.

Z.P.I.D.S. Odani Drinjanin.

Moja adresa:
Isabela Hernaiz,
BENIGANIM
JATIVA (Valencia)
ESPANA

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

GENERAL DRINJANIN I PUKOVNIK IVAN ŠTIER

(Iznijeti ću jedno pismo koje je pisao general Drinjanin svojim suradnicima na 7 zbijenih stranica. Pošto je pismo išlo iz ruke do ruke i iz kopije do kopije, pismo je djelomično nečitljivo. Koliko god pismo je nečitljivo po sadržaju, ali što je čitljivo je jako interesantno. Ja sam ga pročitao mnogo i mnogo puta, bilješke pravio i nečitljive riječi nastojao odgonetnuti. S zadovoljstvom govorim da sam dobro uspio odgonetnuti pismo. Riječi koje ni bih mogao odgonetnuti ću staviti moje objašnjenje tako da se zna da nešto fali. Pošto su sva PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA povijesna stvar, ja ću ih iznositi tako da za pet stotina godina netko od Hrvata tko ih bude čitao, da se mogne snaći i odgonetnuti sadržaj pisma. Ovo generalovo pismo se nalazi u knjizi "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" na strani 655/661.

Druga stvar. General Drinjanin i pukovnik Štier; neki ga pišu Štira poneki Štier, svejedno, mi znamo o komu se radi, se poznaju iz borbi za vrijeme NDH. Uski su suradnici u organizaciji **HRVATSKI NARODNI OTPOR**. Po pismima koje iznosim primjećuje se da između njih dvojice postaje neki rascjep, razilaženje. Ovo je važno reći kako se ne bi pogrešni zaključci donosili. Neka pisma govore. Šteta da nemam pisama pukovnika Štira te ih usporediti sa pismima generala Drinjanina. Svakako će nam i ova generalova pisma donekle dati ideju ili ideje i razloge razmimoilaženja. Ovo pismo je poslano na Ratka Gagra u Toronto i na vrhu pisma napisano olovkom, tj. rukom ovako, Otporaš):

"Dragi Ratko ! ovo sam napisao, ali nisam poslao, jer bi mogli pojedine dijelove izraditi i nastaviti sa manjem. Upoznaj Vladeka. Grli Te Tvoj Maks."

12.I.1967.

general DRINJANIN Braći u Argantini,

Dragi moji !

Noćas sam otpremio goste i evo me sa nekoliko riječi, a nadam se za koji dan moći i na pisma odgovoriti i pokrenuti niz stvari, koje smo odlučili ili planirali.

Da se ne mučim prepisujući šaljem po jedan primjerak i pukovniku Štiru, Lukasu, Juričiću, Enveru Nehmedagiću, Boži Veiću, Mirku Bušiću i Dinku Šakiću, a ostale upoznajte, jer i tako je upućeno svima skupa.

Bio sam zaposlen sudbonosnim događajima, ali me stvar, da nazovem "stvar pukovnika Štira" pratila kao kakva avet. U prvom redu zato, jer ima "stvar pukovnika Štira". Naoko to je izbilo sada,

radi izbora i radi govora i radi pisanja OBRANE,- nu na Radnom Sastanku Oceanije pred dvije godine Rover je pokrenuo cijeli radni Skup, pa i Brbića, Gagru ([Pavo Gagro u Australiji je rođak Ratka Gagre u Torontu, mo](#)) itd. da mi napišu zajedničko pismo u formi skoro ultimatum, gdje me se pitalo sa malo riječi ali energično, da im opravdam "slučaj pukovnika Štira". Nisam znao što da im odgovorim, nego sam rekao, da neka pitaju samog pukovnika, i dao sam im adresu. Bili smo s pukovnikom u stalnoj vezi, zvali se, kao i obično "**dragi braco**", tiskali knjige i planirali izdanje na drugim jezicima, - dok nije, ne znam zašto, javio da on sam u tom pravcu preuzima inicijativu, pa da ne dozvoljava drugima, da to prevode, tiskaju itd., nego da se zainteresirani obrate na njega. ([ovdje se radi o knjigama: VOJNIČKI PRIRUČNIK 1964., ELEMENTI I MOTEDE KOMUNISTIČKE GERILE 1964. I STRATEŽKA VAŽNOST BOSNE 1965., koje je napisao pukovnik Štir i tiskao u DRINAPRESS tiskari, mo](#)). Ja sam to tako i javio onima, koji su se interesirali i više ništa o svemu ne znam, ali mislim, da ako ja ne budem tiskao švedsko, englesko i njemačko izdanje, da će se dogoditi kao i sa hrvatskim i španjolskim izdanjima, tj. da će pukovniku obećavati, obećavati, a sve će na kraju kod toga i ostati. Dao Bog, pa se prevario, jer djelo zaslužuje da se prevede na ove i sve druge jezike radi Hrvatske, i radi naše vojske i ugleda Otpora.

U isto vrijeme dok sam ja sa Paterom Oltrem muku mučio kako da pokrijem izdatke jednog izdanja od 10.000 primjeraka, javio mi je pukovnik, da ima ponudu, da bi tiskao tamo, na španjolskom. Začudio sam se, i rekao, da mislim da to ne bi bilo u redu sada kada mi je pukovnik dao slobodne ruke i izričito odobrenje, da tiskam, što je za Drinapress značilo "biti ili ne biti".

Posjedujem dva pisma od prijatelja IZVAN OTPORA koji su mi TADA napisali, da se govori DA SAM PREVARIO TUGOMIRA I PUKOVNIKA ŠTIRA sa knjigama, parama itd. Nu kako sam se već naučio na "argentinska posla" tome nisam davao važnost. Dovršio sam knjigu, a Vama se obvezujem na to, da sam voljan staviti na raspolaganje dokumente, kako smo Oltra i ja pokrili troškove.

Nu za taj korak moram dobiti časnju riječ svakog od Vas, jer bi indiskrecija mogla štetiti nama dvojici ([Padre Oltra i generalu, mo](#)) i onima, koji su nam pomogli. Razaslao sam knjigu i dao riječ pukovniku, da ću ostaviti na raspolaganju onoliko primjeraka, koliko bude trebalo, a i dati mu da može prodati i nešto zaraditi, kako bi imao podrške za dalji rad. Pukovnik je dobio za prodaju, koliko ja znam, 1.000 dolara, te od toga dao Lukasu 500 a drugi zadržao za sebe, koji korak sam odobrio i k tome molio pukovnika da o tome ne govori nikome, jer da to neki ne bi shvatili, jer mi za naš rad svi dajemo, a ništa ne dobivamo. Jeli dragi braco tako bilo? Bojim se da je moj braco i tu prošao kao i naš nesudjeni tajnik Otpora Tomica Grgić, koji je najprije Dru. Heferu saopćio jednu diskretnu, unutarnju i intimnu vijest: da ja ne želim da bi se pitanje ikavice i drugih problema Pere Tutavca ([Pero Tutavac \(Bilić, je izdavao na čistoj ikavici novinu NAPRIDAK. Izdao je nekoliko knjiga na ikavici. Meni ih je slao da ih ja prodajem u USA., mo](#)) poistovjetilo sa ciljevima Otpora, te da ljudski želim riješiti s vremenom taj problem, na način, da Pere mogne nastaviti sa nastojanjima oko ikavice, a da Otpor može postaviti svoja nastojanja u Argentini na jednu solidnu bazu. Ostali ste to čitali u "Hrvatskoj", a čime se mene stavilo pred alternativu i gotov čin. Bojim se da ćete o svemu "problemu pukovnika Štira" skoro čitati u "Našem Putu" ([kojeg su u Torontu izdavala braća Rudi i Srećko Tomić, mo](#)) sa detaljima o tome kako sam ja prevario Štira, Tugomira, Tutavca,- i druge detalje o stvaranju "Privremenog Odbora za Reorganizaciju Otpora", te o usporedbi - Vrančić - Štir, MOJ - Otpor, Hefer - Maks itd([nečitljivo ...mo](#))

Ja sam dobio bio dva osobna, rukom pisana pisma, od puk. u kojima mi je izrazio neke svoje primjedbe, neke vrlo pametne, neke ideološkog, neke taktičkog, i druge osobnog značenja. I drugi su mi pisali . Nažalost rekao bi "mnogi drugi" o detaljima, koje ne mogu ovog časa ponavljati. Pisao sam mom Braci pukovniku, da sam strašno zauzet, da u decembru moram izbaciti tri Obrane, da završavamo dvije knjige, i planiramo drugih pet. Skoro ćete imati o tome detaljne vijesti, pa se uvjerite da "ne lažem". Jer danas se i među ministrima, generalima, svećenicima i intelektualcima,

akademičarima i uglednim ljudima ove i slične riječi upotrebljavaju kao i sapun. Osim toga imao sam, zaista, posjete iz Domovine, Njemačke i morao sam obaviti čitav niz poslova. Obećao sam Braci da ću LOGIČKI MIR upotrijebiti za to da odgovorim dostojno na njegova pitanja i analiziram sugestije i probleme, koji sa rastom Otpora rastu svakodnevno: ideološka, osobna, organizacijska, strukturalna itd. U isto vrijeme sam molio pukovnika da mi pošalje U FORMALNOJ (ili normalnoj, nije najčitljivije, mo) FORMI NJEGOVOG PLAN ZA SASTAV, DJELOVANJE I DJLOKRUG RADNIH SKUPOVA, koji se odnosi na cijeli FANJSKI SEKTOR, izradbu ustrojbenih, taktičkih i funkcionalnih zasada za budućnost. Jeli tako, dragi Braco?

Nisam dobio konkretna odgovora na ta pitanja, niti tih konstruktivnih prijedloga, - ali sam zasut pitanjima ljudi izvan našeg kruga, koji mi iznose probleme na drugi način.

Znam i da se prepisuju veselo pisma, odnosno dva pisma, od kojih jedno nosi naslov "Dragi Braco" a upućeno je generalu Drinjaninu, sa kopijama drugoj šestorici, koje je pukovnik odabrao.

Ne mogu mom Braci odgovoriti na postavljena pitanja, jer to je drugačije kada se radi o ljudima i privatnoj korespondenciji između starih ratnih drugova, koji se nazivaju Braco, ili kako se ja recimo sa vitezom Pjanićem dopisujem kao "Dragi Pobratime". Drugačije je i kada se ljudi dopisuju kao generali i pukovnici, drugačije je to kada se radi o jednom Tijelu, kao Otporu.

Nu ne znam kakav je kriterij imao Braco kada je pismo upućeno Braći svršilo u rukama takovih, koji niti su Braća, niti su pukovnici i generali, niti su uopće pripadnici Otpora, a najmanje Glavnog Stana, nego cirkunstacionalni suradnici, dok drugi neki nemaju KRITERIJA, kao bivši čarkari, raspravljati probleme koje pukovnik planira generalu, ili jedan ugledni predstavnik Otpora zapovjedniku istoga. Pismo je, prema tome, upućeno čaršiji (ovdje general misli na spletke koje proizlaze iz kuhinje Buenos Airesa, mo), a ne braći, generalu ili Zapovjedniku. Tako zaključujem iz jeke i odjeka. Zato mi je i odgovaranje problem, jer moram znati razabrati između riječi koje upućujem Braci, Pukovniku, Suradniku ili pak - Čaršiji. Ovisi o delikatnosti, svijesti, odgovornosti i inteligenciji svih onih, koji su : **1.)** Prije mene bili obaviješteni u "problemu pukovnika Štira", **2.)** onih, koji su prije mene znali za ono što će mi poručiti moj Braco, i **3.)** onih, kojima je pismo poslano, koji ga prepisuju i razmišlja - svojim Bracama, suradnicima, prijateljima itd. I to se čini.

Nisam zaboravio dana iz naše pobune, nisam zaboravio ni posljedica, ne želim stvar podcjenjivati, ne želim nikog optuživati, a kamoli isključivati, ne želim nikog blatiti, jer smo vidjeli da smo se svi blatom bacili i svi ostali posrani pred svojom savješću, pred malim i mladim ljudima, i pred narodom uopće i poviješću. Ne želim se igrati ni vodje, podvodje, ni izgovarati prazne riječi, nego jednostavno želim malo pričekati da vidim KOME SVE MORAM ODGOVARATI NA PISMO KOJE JE TEORETSKI BILO UPUĆENO MENI A DOSPJELO U RUKE ČARŠIJE. Želim kao čovjek sačuvati prijateljstvo moga Brace, želim kao general imati suradnju pukovnika, ako se smatramo vojnicima, želim kao bivši buntovnik preći u fazu IZGRADJIVANJA, jer svaka pobuna mora jednom svršiti i preći u bonapartizam (francuska riječ "Bonapartizam" koja označuje smisao snošljivosti i trudi se izgladiti međusobne svađe itd., mo) da bi se sačuvalo ono što je produkt pobune. Nisam ni ljut, ni nervozan, ni dešperetan (razočaran, mo), nemam kompleksa, nego jednostavno želim vidjeti o čemu se radi, ispraviti pogreške ako sam ih počinio, postaviti stvari na svoje mjesto, ako su naglim rastom (misli se na rad HNO, mo) izišle iz kolotečina, želim učiti i saslušati mišljenje drugih i uzeti u obzir želju i volju suradnika, Radnih Skupova i živih snaga organiziranih u Društvu, da bi mogao vagnuti i dati još jednom dokaz osobne skromnosti i smisla za rad u ekipama.

Zato i pišem svima Vama kao i uvijek sa "dragi moji". Sve ono što ne riješite na toj bazi, nećete riješiti kao pukovnici, doktori, seljaci, obrtnici, mali i veliki ljudi, pismeni, polupismeni, bogomdani

intelektualci. Na toj bazi ste počeli, t.j. kao buntovnici i braća, da, na toj bazi ste uspjeli ono, što niste kroz mnoge prijašnje pokušaje. Uspjeli ste Vi, i drugi, i to je jedini duh koji može pokretati. Ovih dana je bio kod mene iz mehlemske grupe (radi se o gradu Mehlem u Njemačkoj gdje je jedna skupina od tridesetak Hrvata navalila na neku, kako su ju zvali, jugoslavensku trgovačku misiju, a uistinu je bilo gnijezdo sastanaka jugoslavenskih špijuna, udbaša i svih onih koji su na bilo jedan ili drugi način, bilo silom ili ucjenom, radili protiv hrvatske političke emigracije. Mislim da je tu poginuo jedan visoki službenik jugoslavenske Udbe. Bilo je uhapšeno tridesetak Hrvata. Neki su odlagali godinama u zatvoru, među kojima je bio i fra. Rafo Medić, mo).

Pitao sam ga kako vidi mene, i njih mlade skupa sa ostalima. Rekao mi je, da smo svi braća, a neki nosimo činove i titule koje nas obvezuju više nego njih, koji ih nemaju. Pa Vi, - kaže, dogovorite se, i s nama zapovijedajte. I tko ne poslušaj, kugla. To u "danom času". Ima i drugi načina, nu u suštini sve solucije nose u sebi nešto od te primitivne filozofije vis-a-vis beskrajnog glasanja, dogovaranja, koje nikad da završi, i gdje se nikad ne odlučuje.

Na Vama je da:

1. Bratski se dogovorite i stvorite svoj plan rada za to područje, prema Vašim prilikama, zahtjevima, odgovornostima, i da riječi pretvorite u djela. Da izvršite onaj dio rada Vanjskog Fronta, koji na Vas spada za TO PODRUČJE. Da ne prenosite probleme Vaše na ostala područja, ni oni na Vaša. Svaka zemlja ima političke, psihološke, ideološke, geografske i socijalno-kulturne osobine, i svaka zemlja djeluje prema tim sposobnostima. Da bi mi uspjeli moramo se aklimatizirati njihovoj idiosinkraciji (šta god bi to moglo značiti, mo). Tako možete politički djelovati, moralno i materijalno pomoći. Vršiti funkciju horizontalno pa i vertikalne diplomacije itd. Prenosjenje problema jednog područja na drugi, ukrućenje u strukture nametnute odozgor, vidili smo, svršavaju tragično. Planirajte si zadatke, izaberite konkretne ciljeve, dogovorite se i stvarajte i rastvarajte strukture svog djelovanja prema prilikama koje najbolje poznate. Ni naturivanje drugim područjima, niti ukrućenje u norme i forme ne vodi nečemu : mi smo emigranti puni vrlina i kompleksa koje nosimo sobom iz domovine i specifičnog problema svakog od nas i zajednice u kojoj je djelovao svaki od nas. Ono što ne napravite kao braća, rekao sam nećete napraviti ni na jedan drugi način.

2. Kao pripadnici Otpora na Vama je da pomognete rad Otpora kao zajednice, tj. koroprativno. Ta zajednica mora imati Glavu, pa zvala se general, zapovjednik, predsjednik, vrhovnik, opunomoćnik itd. Molio sam sve, pa i pukovnika Štira, da on dade svoju verziju o radnim Skupovima, ustrojstvu i djelovanju, nu ne u fond nabacanih mišljenja, nego u nekoj konkretnoj formi. To nije učinio ni jedan od onih kojima u meni žele vidjeti "vrhovnika", kao nekada Pere, (misli se na Peru Tutavca, urednika "NAPRIDKA", mo), ili koji ne žele slijediti osobu kao pukovnik, koje mišljenje ja odobravam, prihvaćam kao svoja, ali to treba učiniti na bratskoj bazi. Kada me je jedan dio Otpora uvjerio da osobno nisam podesan za ZAPOVJEDNIKA OTPORA, ja sam te razloge bio prihvatio i među inim ponudio u više navrata svima Vama, da izaberete novog zapovjednika, tj. bratski izabrati, demokratski prihvatiti i onda ipak vojnički postupati. Većina bi to bila prihvatila. I konkretno sam ja ponudio pukovniku Štiru, da mi stane na čelo Otpora.

Pukovnik je tada formirao jedan Komitet, Odbor, poslao meni jedan letak, kojeg sam tiskao i razaslao, i onda smo iznijeli i tiskali Načela. I kasnije je taj Komitet, stvoren u Argentini umro u porodajnim bolovima, stvar je Otpora sišla na mrtvu točku, stvar vojske nije se ni spominjala, i malo po malo o Otporu su govorili Vladek i Nosić i prijatelji u Kanadi, Erić i Crnički i prijatelji u Usa, Stipe Brbić i drugovi, par njih kao i svugdje, u Australiji, i nekolicina u Evropi. (Sjećam se ovog loma u Otporu kao da je jučer bilo. I mi u Parizu smo koplja lomili da ne dođe do polarizacije Otpora, mo). Ja nisam ni na pisma odgovarao onim drugim prijateljima, koji su bili Cagnuti, Cugnuti (nečitljivo, mo) i onda kada ja to nisam bio.

I sve je kasalo. Moj dragi Braco je, kao i toliko puta bio izgrižen od odborovanja, glasanja, nerazumijevanja, intriga i uzaludnih nada, da će se stvar u HOP-u riješiti bratski. Ja sam od samog

Poglavnika bio ožigosan, javno napadnut u Domu (**Dom, zgrada i sjedište Hrvatskog Domobrana u Buenos Airesu, mo**) i tada je pukovnik Štir rekao jednu značajnu stvar: svi smo osjećali da iza Poglavnika, iznemogla i svladana, stoje Maks i Džafer (**Kulenović, mo**). Da, tako je bilo, jer sve je bilo dogovoreno sa Džaferom i drugima. Onog dana kada mognem tiskati njegova, uvijek vlastoručna pisma pisana, bit ću opravdan za mnogi moj postupak. (**Tko pomno i ozbiljno čita i prati ova PISMA MAKSA LUBURICA, učit će da Maks sve malo po malo govori šta je nekada bilo i zašto. Njegova pisma će biti od velike značajnosti i važnosti za napisati povijest o Ustaškom Pokretu, Janka Pusti, stvaranju NDH i obranu iste. Čuo sam da negdje u Španjolskoj postoji jedan Španjolac koji, navodno, ima preko četrdeset kutija ARHIVE MAKSA LUBURICA, nadati se je, ako je to istina, a trebala bi biti istina, jer poslije pogibije generala Drinjanina, španjolske vlasti su sve zaplijenile i pohranile negdje. Pukovnik Crnički mi je pisao u svojem izvještaju od 5 kolovoza 1969. godine, da mu je sud dodijelio samo tiskaru DRINAPRESS i sve što je pripadalo istoj, a da su zadržali ARHIVU, mo**).

On je bio voljan meni dati javnu podršku pa i protiv Poglavnika. Meni je tada ostalo ili prihvatiti borbu sa onim Poglavnikom i biti optužen, da sam sve radio zato, da postanem **POGLAVNIK USTAŠKOG POKRETA**, ili se povući. Povukao sam se (**od 1956 do siječnja 1960, dakle do Poglavnikove smrti 28 prosinca 1959 god., skoro pune četiri godine, mo**) i očekivao od pukovnika i drugih, da pokrenu **OTPOR I BEZ MENE**, bez hipoteke Jasenovca, i "noža karikaša" i "dinarskih koljača". Dogodilo se kao sa akcijom pok. Bože. (**Kavrana, mo**). Meni su zabranili miješati se u to, a "kulturna ekipa" je konspirativno i tehnički bila nezrela. Dobar dio sadanjih vjernih suradnika i "uglednih emigranata" pravilo je na mene pritisak da "sagnem šiju". Sam me je nadbiskup Šarić dramatskim prizorima na to silo. Nisam pristao, jer bi to bilo suprotno idejama koje su pokrenule **NAŠU POBUNU**, a i stvaranje **HRVATSKOG NARODNOG OTPORA**. Ostalo znate.

Stratezi HOP-a su mi uz pomoć "uglednih i najuglednijih" razrušili i obitelj : sagni šiju, sagni šiju, ali je nisam sagno. Srećom da sam imao prijatelja u ovoj zemlji, inače bi svršio Bog zna kako. I pukovnik Štir je dobio od moje žene pismo, samo da spomenem jednu stvar, a ono što se govorilo i pisalo znate. Nu došao je dan kada je umro Poglavnik i ja time bio oslobođen **OBVEZE**. Tada su svi, pa i Rover i puk. Štir bili zato, da i opet ja budem na čelu **Otpora**. I Otpor je svugdje postavljen osim tamo u Argantini. Još uvijek je bilo nade u povratak u Maticu, razumijevanje itd. I na kraju ste pristupili stvaranju **Otpora u Argentini**, s jedne strane, te vezanju istog uz **GENERALA DRINJANINA KAO ZAPOVJEDNIKA OTPORA**. Dakle s **GLAVOM** o kojoj smo govorili. I bojim se kako je planirana stvar "pukovnika Štira", da se radi o tome, da se moju osobu još jednom stavi na glasnija i zamjeni me se **KOMITETOM** ili **OSOBOM**. Sve ovo sam rekao i Roveru kao i pukovniku i svim drugima. Jer ako će se u svakoj taktičkoj operaciji plan i struktura i Glava stavljati u pitanje, onda nećemo preživjeti sudbinu svih onih Komiteta i Odbora, koji su dosada tamo stvarani. (**misli se u Buenos Airesu, mo**).

Ne možemo ni vezati svaki korak sa mišljenjem drugih, s kojima mi želimo suradnju, ali na bazi korporativnoj kao Otpor, i na bazi jednakosti u akciji, a ne na bazi "priključite se svi pošteni Hrvati meni" ili "nama". U NewYorku na pr. Rover nije stvarao stav **Otpora** sa Erićem, Nosićem, Crničkim, Gagrom, Markićem, itd. nego sa drugih pozicija : australske, Uj.Hrvata i "nezavisnih". Intelektualna superiornost i dijalektika one manevarske skupine "očeva domovine" izvukli su ćilim ispod noga Rovera, a Erić stvaratelj svih državotvornih akcija u Usa. bio je izguran, posramljen i eliminiran. Razišli su se "očevi domovine" a onda su uslijedili napadi Jelića, Oršanića i u čaršiji (**Buenos Airesu, mo**) se je smatralo prof. Korskog kao intelektualnog začetnika, Oršenića kao provoditelja, Jelića kao platformu i Rovera kao medijima za "likvidaciju Maksa" kao glave **Otpora**. Ostalo je sve bila kako vele Talijani **kombinazione** ...

Sa zebnjom sam očekivao **POHOD OTPORA U ARGENTINI**. Svi me pitaju: Zašto pukovnik Štir

nije u Otporu? Zatim: zašto nije govorio na objedu, gdje su bili svi komponenti one ideje zajedničkog rada. I davno prije nego ste mi ijedan od Vas pisali rekli su mi moji prijatelji iz drugih skupina mnogo toga, što sam kasnije saznao bilo od samog pukovnika, bilo od Vas pojedinaca. To je "slučaj pukovnika Štira".

Reći ću Vam :

1. Ne zatvaram se ispred bilo kojeg rješenja unutar samog Odpra, ali uvijek na bazi Otpora, sa imenom Otpora, sa ljudima Otpora, sa ustrojstvom i pravilnicima Otpora, i u duhu Otpora. Htio sam time reći : bez miješanja ljudi izvan Otpora, bez "kombinazione" ostalih, s kojima trebamo suradjivati kao OTPOR.

2. Ne povlačim se ni zato jer bi bio desiluziran, jadan, umoran, kompromitiran, zauzet, itd., itd., i tu možete ubrojiti sve objektivne ili subjektivne razloge. Kasno je, medju inim, nije to moj stil, i jer bi to bilo dezertiranje, kako su neki označili moj stav, kada sam se povukao prvi i jedini put, ili kako su u čaršiji (**Buenos Airesu, mo**) dezertiranje označili stav pukovnika iz bojazni pred Frakasom prigodom našeg javnog nastupa. Ja ne vidim nikakvih solucija ni u vraćanju u MATICU tj. HOP ni jedne vrsti, ni u novo Vijeće, ni u mjesnom argentinskom Komitetu na čelu sa bilo kim. Sve je to prošlost. Mi već pišemo POVJEST i s ovog puta nema povratka natrag. U taj put sam unišao kao GLAVA OTPORA, kao takvog me trebate prihvatiti ili odbaciti, slijediti u revoluciju ili likvidirati me. Jedno je sigurno da ne mogu prihvatiti dijalog na način, kako je sada bio planiran.

I na kraju, a u onom duhu, koji nas je spajao u danima "pobune duhova" s kojim duhom sam potpuno identificiran, molim Vas, da bi se sastali i razradili pitanja i rastavili ih: ona taktička, ona ustrojbeni i organizacijska, ona ideološka, ona eventualno osobna i lokalna pitanja. Sve se još može rješavati u istom duhu, koji nas je do sada vodio k solucijama.

Jedino što ne mogu učiniti jest sam sebi odrubiti glavu, kako sam to u jednoj OBRANI humoristički prikazao. Htio sam reći da ne mogu raditi sam protiv sebe kraj tolikih, koji to čine. Životni instikt kod onih, koji su pjevali : glavo moja je vrlo jak. Obveze prema onima, koje sam već POVEO, za mene vrijede do smrti. Sam vjerujem u ono što radim i voljan sam riječi pretvoriti u djela, ali i uvijek prihvatiti SVE SOLUCIJE, koje ne IZKLJUČUJU PRIJE REČENO, što da sumnjam u ono, što su drugi prihvatili? Bio bi hipokrita kad ne bih rekao, da osjećam da mogu sprovesti ono što smo zajednički svi mi stvorili. Glava je potrebna svakom tijelu, i u sred demokracije je bilo predvodnika, i jedan od njih sam i ja, i ideja Otpora rasla je i sa mojim imenom. Pukovnik je jednom davno napisao jedan krasan članak o psihologiji našeg ratnika, koji vodi vojnike u borbu i kojega ljudi slijede. Husku Miljkovića su njegovi vojnici slijedili u četiri tabora i vjerujem da bi i pukovnika Štira, pa i ljude manjeg kalibra. I neka braća u Argentini riješe što spada na njih, neka i GLAVNI STAN RIJEŠI ŠTO SPADA NA NJEGA, a i pukovnik Štir donese odluke, ako njegove misli izlaze iz okvira koja smo mi davno stvorili. Ja ću sa rešpektom i bratski pozdraviti svaki konstruktivni korak, uzeti učešće u svemu, osim u vlastitoj likvidaciji.

Na Vama je da osobno i kolektivno odlučite, a ja ću se odlučiti prema tome dokle stigne val "slučaj pukovnika Štira" koji mi je predočen pred dvije i više godina, zapravo otkada smo se jače pokrenuli. Govorio sam Vama i o Roveru: i njemu sam rekao točno isto, tj. da ga sastanu sa Otporašima Oceanije i riješe domaće probleme, a da dodje do mene ako želi raditi na domovinskom sektoru. "HTJETI UVJEK NEŠTO DRUGO". Na pr. ako pukovnik nije u, recimo, kondicijama da se sporazumi sa Otporašima svog područja, kako će sa onima na drugim kontinentima, gdje su htjeli sasma različiti i prilike suprotan. Mi smo sve to već prebrodili i pošli dosta snažan korak naprijed. I sazrijeva naše doba i ne može se uvijek počimati kao regruti, ni buntovnici. Mi smo PREDVODNICI HRVATSKE REVOLUCIJE i odgovorni smo svi za svako djelo. Susrećemo se sa novim ljudima, idejama, problemima i bit će i te kako VIŠE TABORA U OTPORU. To je uvjet i preduvjet svakog uspjeha našeg strateškog plana : koordinacija mnogih snaga u monolitnoj vojno-

revolucionarnoj stezi bez nijekanja personalnosti onih, koji su voljni biti naši taktički saveznici u borbi protiv Jugoslavije i srbokomunizma.

Mi bi trebali već posebno tijelo za koordinaciju i drugih snaga, unutar i izvan Jugoslavije. Trebamo i mnogo toga, što vraćanjem na polaznu točku i imitiranje onih, koji su davno propali, nećemo uspjeti.

I sada vidim da sam zadro dublje, nego sam mislio. Molim Vas da prihvatite samo jedan primjerak ovog pisma kojeg šaljem na Lukasa, a drugi na puk. Štira, dok ću ostale primjerke poslati glavnim suradnicima, da ne bi trebao iznova prepisivati, jer se moram baciti na nove OBRANE. Šaljem Vam i dva okružna pisma, i morat ću na sve drugo odgovoriti.

Grli Vas sve odani Vam Maks.

(Kraj ovoga pisma, fala dragom Bogu! nije bilo lako. Pismo je bilo nečitljivo. Upotrebljavao sam naočale i povećalo. Zadovoljan sam, potpuno. Sve sam odgoneta.

NB.

Mogli ste primjetiti da je ravnoteža generala Drinjanina poljuljana i, na mahove nesigurna. Ali ipak, on, od djetinstva buntovnik, revolucionarac i vojnik se ne da i ne predaje se. koliko god je pritisnut brigama i obvezama, još uvijek daje smjernice i direktive, ono kako bi se reklo, po vojnički, da svak čuje i da svaki sluša. Otporaš.)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Žena Maksa Luburića, Španjolka, kaže da je iz Ljubuškoga...

01-03-2015 02:57#366

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Otvorite poživajte link i uživajte gledati hrabrost hrvatskog Viteza Miru Barešića, Anđelka Brajkovića kako su kaznili jugoslavenskog Poslanika u Švedskoj Vladimira Rolovića za sva zvjerstva i zločine koje je počinio nad hrvatskim naroda. Otporaš.

<https://vimeo.com/84114824>

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

Žena Maksa Luburića, Španjolka, kaže da je iz Ljubuškoga...

<http://kamenjar.com/zena-maksa-lubur...oga-%E2%80%8F/>
Posljednje uređivanje od Bobani : 01-03-2015 at 05:04

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

ZABRINUTOST MAKSA LUBURIĆA...

Dragi Ratko!
15.XII.1964.

Dobio sam danas Tvoj telegram i odmah odgovorio. Hvala na telegramu. Ne znam što te je ponukalo? Možda su kakvu vijest proširili o meni, možda si zabrinut jer se nisam javljao. Svejedno, ja sam ti zahvalan, da si bio zabrinut!

Vjerujem da si već dobio knjižicu Drinapress! Borili smo se u Evropi i tisuće je ljudi otišlo na Božićne praznike u Jugovonu sa knjižicom. Stigli smo do tisuće Pasošara i vjerujem u uspjeh operacije.

(Jest, istina je da su mnogi pasošari dobili knjižice, letke i drugi promidžbeni materijal kojeg je Drinapress tiskao za domovinu, i istina je da su mnogi pasošari donijeli taj promidžbeni materijal kući i pokazivali ga svojim i prijateljima. Također je istina da je Udba slala svoje ljudi roditeljima koji su umali svoje sinove u emigraciji, osobito onima koji su bili u hrvatskim nacionalnim političkim organizacijama, te nagovarali roditelje da pišu svojim sinovima da oni nisu otišli vani da se bave fašističkom politikom, nego da pošteno rade i da pošteno zarade malo novca kako bi mogli doći kući sa novcem i izgraditi kuću, kupiti komad zemlje, oženiti se i obitelj stvarati a ne baviti se mračnim kriminalnim poslovima, itd., itd. Kako većina naših roditelja u to doba nije znala čitati ni pisati, odmah bi se Udbaši, kao tobožnjih poslušnih prijatelji, ponudili da bi im oni napisali pismo u ime njih za njihova ili njihove sinove. Zbunjeni roditelji bi pristali na "prijateljsku plemenitu" ponudi, te Udbaši spremno počimaju pisati pismo u ime uciviljenih roditelja. Na kraju Udbaši pročitaju roditeljima pismo kako bi ovi bili uvjeren da je pismo napisano onako kako su roditelji htjeli. Ovim Udbinim potezom obe stranke su zadovoljne; roditelji što će umjesto njih netko drugi poslati pismo njihovu djetetu, a Udba što će imati priliku, u ime roditelja, poslati svojeg agenta Udbaša kod dotičnog za obrađivanje, kako bi dotični prišao na njihovu, Udbašku strani i radio za njih. Takovih slučajeva je bilo na stotine i stotine, i mnogi poštene Hrvati su podlegli i postali Udbini špijuni, a da često puta ni znali nisu. Istini za volju, to je bio moj slučaj, kada su dvojica Udbaša, a da ja nisam tada ni znao da su oni Udbaši, došli u Pariz, ko bojaga, na godišnji odmor. jednoga sam poznao i bio mi je daljnji rođak, dok drugog uopće nisam poznao. Donijeli mi pismo od roditelja koji nisu znali ni čitati ni pisati. Pismo ko pismo, roditeljsko pismo, ali u njemu mnogo politike. Odmah sam skočio i žestinom zapitao: Rodijače, tko je ovo pismo pisao? Odgovaraj ili ću

zvati francusku policiju. Priznali su da su ga oni pisali, ali da su tako roditelji htjeli. O ovoj temi bi se mogle knjige napisati, kako je Udba vrbovala i zavaravala naše jadne ljude Hrvate u zapadnom i slobodnom svijetu. Mo. Otporaš.)

Preveo sam knjigu generala Diaz-a (general Diaz de Villegas "**REVOLUCIONARNI RAT**", Drinina knjižnica, knjiga 6, Madrid 1965., mo) i već je u tiskari. Kupilo smo već linotip! Vidit ćeš što ćemo napraviti. Dobio sam više tvojih pisama kao i 150 dolara. Hvala! Ovih dana svima pišem. Dobio sam i zadnje gdje najavljuje darove za djecu! Hvala Tebi i svima.

Grli Te odani Tvoj Maks.

01-03-2015 19:23#369

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Grobnica zadnjeg zapovjednika h.o.s-a generala Maksa Luburića iz Otporaševе torbe Otporaš

02-03-2015 02:27#370

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Kliknite na link i gledajte Miru Barešića i Anđelka Brajkovića

Kliknite na link i gledajte Miru Barešića i Anđelka Brajkovića
Annie Boban 3/01/15 Keep this message at the top of your inbox
To: Annie Boban, Darko Utovac

Rijetko poznati prikaz kako su hrvatski Vitezovi Miro Barešić i Anđelko Brajković kako su u samoobrani kaznili jugoslavenskog poslanika u Švedskoj Vladimira Rolovića 7 travnja 1971. godine, samo tri dana prije hrvatskog državnog praznika Deseti Travnja. Tu se može iz povijesnih uglova vidjeti kako su mladi Hrvati, pogrješno odgojeni u jugoslavenskim Titinim školama, poslije ratna djeca i Ustaša i partizana shvatila da je njihova domovina Hrvatska a ne neka hibridna država Jugoslavija; onog momenta čim su stupili na tlo slobodnog zapada, sami, bez ičijeg pritiska, prišli u redove Hrvatskog Narodnog Otpora. Mile Boban, Otporaš.

<https://vimeo.com/84114824>

02-03-2015 04:04#371

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Kliknite na link i gledajte Miru Barešića i Anđelka Brajkovića<https://vimeo.com/84114824>

Rijetko poznati prikaz kako su hrvatski Vitezovi Miro Barešić i Anđelko Brajković kako u samoobrani kaznili jugoslavenskog poslanika u Švedskoj Vladimira Rolovića 7 travnja 1971. godine, samo tri dana prije hrvatskog državnog praznika Deseti Travnja. Tu se može iz povijestnih uglova vidjeti kako su mladi Hrvati, pogriješno odgojeni u jugoslavenskim Titinim školama, poslije drugog svjetskog ratna djeca i Ustaša i partizana shvatila da je njihova domovina Hrvatska a ne neka hibridna država Jugoslavija, te da su onog momenta čim su stupili na tlo slobodnog zapada, sami, bez ičijeg pritiska, prišli u redove Hrvatskog Narodnog Otpora.

Gledati danas unatrag kako je bilo u političkoj hrvatskoj emigraciji, teško će tko razumijeti. U vrtlogu mržnje na sve što je bilo hrvatsko odmah poslije rata 1945. godine hrvati su se borili samo kako se spasiti od sigurne smrti. Tek poslije tragedije Božidara Kavrana i Akvije Deseti Travnja 1947/1948., hrvatska politička emigracija je počela se grupirati oko Ustaškog pokreta, HSS-a, Hrvatski Narodni Otpor i druge više-manje političke organizacije, ali ne i borbene organizacije. Među najborbenije svakako je bila organizacija Hrvatskog Narodnog Otpora koju je vodio Vjekoslav Maks Luburić, poznat kao general Drinjanin. Ovi mladi Hrvati su se odmah priključili članovima organizacije HNO. Poslao sam ovaj DVD jednom Hrvat čiji odgovor ovdje prilažem kako je on doživio ono što je vidio. Mile Boban, Otporaš.

<https://vimeo.com/84114824>

Dragi moj striče Mile, sinoć sam bio kratak jer dodjoh s posla pod temperaturom pa sam išao direktno u krevet, no jutros sam nešto bolje pa stigoh sve detaljno proučiti pa da ti se i javim glede toga, počmimo od videa

-Prije svega ovo je prvi put da imam priliku čuti uživo Tugomira, ([Radi se o Stjepanu Fištroviću-Sabolić koji je poslije generalove smrti preuzeo dužnost glavnog Zapovjedniku HNO, mo.\) Dinka, \(Šakić, oženio generalovu polusestru Nadu rođenu Tambić, dakle generalov zet, mo.\) Tonija Šarića \(Uistinu, glavom i petom Miro Barešić. Kada su Miro i drugi njegovi suborci bili oslobođeni iz španjolskog zatvora 1974/5 godine, morali su napustiti Španjolsku i nastaniti se u Paragvaju. Tu se je Miro usavršio u kartama i kao takav bio je izabran da bude u sigurnosnoj paragvajskoj službi Paragvajskog Poslanika u Washingtonu, ali pod imenom TONY SARIC. Mo. Otpotarš.\) i ostalu trojicu i to mi je iznimno zanimljivo, iako se ne mogu oteti dojmu da je čitava vrpca usmjerena na veličanje Dinka i učvršćivanje njegovog položaja jer je jasno da posljednja trojica čitaju govore a da ne govore iz glave, no svakako je to važan dokument koji treba sačuvati.](#)

-Ja sam nabavio i knjigu izdanu u Jugoslaviji o odstrjelu udbaškog krvnika Rolovića, naravno ona je plod jugoslavenske promidžbe, ali u njoj su one fotografije rekonstrukcije koje su i u videu, a ima i zapisnik sa sudjenja.

-U istoj knjizi su i zapisi sa sudjenja skupini Hrvata koja je napala jugoslavenski klub u njemačkoj i zapalila ga, mislim da je to bilo pod vodstvom svećenika Rafaela Medića. (Ovdje se radi o skupini tridesetak Hrvata koji su 1962. godine napali jugoslavensku "trgovačku" misiju, koja je uistinu bila jazbina Udbe i njenih špijuna i uhoda. Kako Njemačka u ta vremena nije diplomatski priznala Jugoslaviju, ova je iznajmila u ime Švicarske jednu zgradu kao "Jugoslavenska Trgovačka Misija", što ona to uistinu nije bila, nego je bila skrovište Jugoslavena i mreža za širenje svojih doušnika. Mo.)

-Proučavajući zapisnike sa sudjenja utvrdio sam da je Toni Šarić (Miro Barešić, mo.) pokazao čvrstoću i dosljednost, a da je Brajković bio dosta labilniji

-Inače na osobu ili osobe pod šifrom Drinapress ili klub prijatelja Drine sam naletio na youtube, imaju slične ili iste videa kao i na ovom linku koji si mi poslao, ne znam o kome se radi.

Sada da se vratim na Miljenkovo pismo, (Dr. Miljenko Dabo Peranić, uski suradnik generala Drinjanina i član Glavnog Stana HNO, mo.) puno toga mi nije jasna glede toga, pa evo i pitanja

-kakav je bio odnos Željka Bebeka i Ilije Stanića, to je po meni i ključno pitanje, neka mi Bog oprostí ako griješim? (Željko Bebek je bio urednik novine OBRANA sve dok se svojim neodgovornim djelovanjem nije odstranio. Tek u proljeće 1967. godine dolazi kod generala Drinjanina Ilija Stanić, sin Joze Stanića kao "Kum". Jozo Stanić je bio Maksov vojnik i kao križar je poginuo 1949. godine, boreći se protiv Ozne, Udbe i Jugoslavije. Ilija Stanić i Željko Bebek su bilo uski i dobri prijatelji i čak, kako su priče kružile, zajedno jedno vrijeme stanovali, i to po povratku Ilije Stanića iz Pariza u listopadu 1968. god. Mo.)

-Kakvo je bilo držanje Bebeka poslije atentata i kakvo je njegovo materijalno stanje iza atentata? (Kako je dr. Miljenko Dabo Peranić napisao u svojoj knjizi: "POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA" da je Željko Bebek napisao knjigu JEDAN NAROD U OPASNOSTI i htio ju izdati preko DRINAPRESS-a, ali nije imao novca za platiti naj-minimalnu cijenu koju je general tražio. Ali, čim se je Ilija Stanić povratio iz Pariza, Željko Bebek dolazi kod generala i daje mu preko polovine novca za tiskanje knjige. general pristao i kako izvori govore knjiga je bila dovršene i tiskana u siječnju 1969. god. Od tada se gubi ime Željka bebeka. Mo. Otporaš.)

-Odkud Oreč na sprovodu i kakav je njegov odnos sa generalom uopće i je li uopće ga poznavao? Mislim da za daljnju Orečovu sudbinu znaš, navodno je iskomadan i bačen u more u Južnoj Africi. (Sumnjam da je Jozo Oreč ikada bio kod generala i još više sumnjam da je bio na sprovodu. Mo.)

-Nije mi jasno koja je trobojnica podvaljena na generalovu grobu prilikom pokopa i uz vijenac stavljena, jugoslavenska ili srpska? (Koliko mi je poznato iz pouzdanih izvora, osobito iz opisa "IZVJEŠTAJ SMRTI GENERALA LUBURIĆA" kojega su meni poslali dr. Peranić i Štef Crnički polovicom svibnja 1969. god., dakle tri jedne poslije generalove smrti. Tu oni govore i o srpskoj, četničkoj i jugoslavenskoj s petokrakom. Mo.)

-Kako je moguće da svećenik ne primjeti pogrešnu traku na vijencu i ima li tu njegove krivnje? (Vlč. Beluhan je napisao knjigu "STEPINAC GOVORI" i tiskao ju je DRINAPRESS. Teško je reći bez čvrstih dokaza dali je vlč. Beluhan imao ikakove krivnje što se tiče toga. A dali je on ili nije vidio tu četničku zastavu sa kokardom i jugoslavensku sa petokrakom na pogrebu hrvatskog generala Vjekoslava Mkasa Luburića 22 travnja 1969. godine, teko je reći, jer u takovom slučaju Bog dragi zna gdje su njegove misli i oči bile. Mo.)

-Otkud četnička zastava sa lubanjom tamo, i koja je Orečova uloga oko toga, ako je ima. (Gore spomenuti moj komentar je rekao o Jozi Oreču ono što sam ja znao, a o četničkoj zastavi također. Mo.)

-Koliko sam shvatio bilo je relativno malo hrvata na sprovodu pa bi bilo dobro utvrditi tko su oni. (To je točno i razumljivo je. Hrvati su kasno saznali za generalovu smrt. Oko 8 sati u ponedjeljak jutro 21 travnja 1969. god., Pepo, poslovođa tiskare DRINAPRESS je otključao vrata tiskare i na stropu i podu vidio mrlje krvi. Policija je došla i sve okružila trakom da tu nema prilaza. Sutra, utorak bio je pogreb, što, gledajući to danas, nije bilo dovoljno vremena za obavijestiti Hrvate. Ja sam osobno saznao tjedan dana kasnije, tj. 27 travnja. Mo.)

-Ne manje važno što Dabo smatra tko je krivac za to sve i što o tome piše u knjizi? (Pročitati knjigu dra. Miljenka Dabe Peranića, može se uočiti jedan rastegnuti lanac Udbini agenata koji su pleli tu mrežu. Knjiga je tiskana 1984. god a Ilija Stanić je dao svoj izvještaj sarajevskoj Udbi devet i deset dana kasnije, tj. 29 i 30 travnja 1969. Taj njegov izvještaj je danas pozna svima, te možemo vidjeti da je Dabina knjiga upirala prstom u pravom pravcu. Mo.)

-Vidim Domagoj je naslijedio očeva odličja i kapu, bila bi šteta da to završi na smetlištu, no prije svega treba utvrditi jesu li mu bojovnici plave divizije to uopće uručili i gdje je to sada. (Svakako da nije u posjedstvu prvog generalova sina Domagoja, pošto je on tada bio vrlo mlad. Dali će se ikada hrvatska državna vlada današnje RH zainteresirati kod španjolskih vlasti i zatražiti tu svakako hrvatsku dokumentaciju, teško je reći. Da sam ja predsjednik Hrvatske, posmrtni ostatci svih Hrvati koje je Udba poubijala bi bila prenesena u Hrvatsku i položena u ona groblja gdje bi to njihova obitelj željela. A od španjolske vlade bih zatražio da nam povrate svu dokumentaciju DRINAPRESS-a i generala Drinjanina, kao i to da zatraže izručenje Ilije Stanića u Španjolsku te da mu se tu sudi, na licu mjesta gdje se je zločin dogodio. Mo. Otpšraš.)

-Ako je točno ono što Dabo piše Domagoj je kao 15godišnjak na sprovodu iskazao domoljubnu svijest pa vjerujem da se ta vatra da ponovo upaliti, kako kaže naša pjesma "Nema vatre do javora drva, ni ljubavi što je bila prva". (To je opet jedno pitanje i za nas sve Hrvate. Oni su odgajani sasvim u drugom smjeru, bez roditelja, i što je najgore odgajani su u nepovoljnoj uspomeni na svoje oca. Mo.)

-I na kraju vidim da Vjekoslav se poziva na Prcelu pa bi možda bilo dobro da i ti istakneš suradnju sa njim i da te možda on njemu i preporuči, ako ima išta Maxovo(junior) onda je prirodno da je konspirativan i nepovjerljiv, ali o tome procjeni sam. (O tome ćemo vidjeti a možda na tome i poraditi. Mo.)

Tek sada vidim koliko sam ispisao i vidim da sam pretjerao, upropaštavam ti godišnji odmor i druženje sa obitelji, odgovori kada stigneš,bratski poZDrav tebi i tvojima,Žarko

03-03-2015 06:51#372

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NE MRZIM NIKOGA, A VOLIM SVE ONE KOJI SU ZA HRVATSKU DRŽAVU

general DRINJANIN

30.VII.1959.

Br. Daniel Jolić,

TORONTO, Kanada

Primio sam Tvoje pismo, a i da ga nisam primio, uvijek je lik Tvoj i svih drugih prijatelja predamnom. Da, šutio sam, jer sam htio dokazati, da nemam ama, ama baš nikakvih ambicija i da nisam htio postati novi Poglavnik. (Ovdje se mora o tome reći nekoliko riječi, za današnje hrvatske naraštaje, kako bi oni mogli znati pravi razlog ili prave razloge sukoba i razlaza Poglavnika/Luburić. Iz ovih pisama će se mnogo toga saznati, a što se već zna, a to je da je polazna točka bila sastanak Poglavnika dra. Ante Pavelića s hrvatske strane i dra. Milana Stojadinovića s srpske strane. Navodno da je do tog sastanka došlo nagovorom Stjepana Subašića, glavnog i odgovornog urednika časopisa IZBOR. Navodno da su se tu Poglavnik i Stojadinović dogovorili o podjeli BOSNE. Kada je taj sastanak izbio u javnost, general Drinjanin je odmah reagirao i upozorio hrvatsku emigraciju Okružnim Pismom: **POZOR USTAŠE, PRODANO JE POLA BOSNE.** Kako su tada stvari izgledale, nije bilo najsjajnije. Iz dana u dan napetost je rasla. Oni koji su bili za taj sastanak Poglavnika/Stojadinović automatski su bili za Poglavnika, iako su mnogi prije bili protiv njega. Oni koji su bili protiv toga sastanka, automatski su bili za generala Drinjanina, odnosno **HRVATSKI NARODNI OTPOR.** Nastala su pripucavanja, upiranje prstom u krivce, izmišljale se krivice i mane i jednih i drugih, uzajmno se napadalo, neprijatelj se veselio, od veselja ruke trljao itd, itd. **NIKLA POLARIZACIJA HRVATSKE EMIGRACIJE!!!**

Sada smo tu gdje jesmo, u vrtlogu nacionalne svađe. General Luburić odriče se svih zasluga, slava, kumstva i svega što je u borbi za Hrvatsku Državu na bojnopolju zaslužio, te vraća Poglavniku sva odličja i činove, a za sebe sam zadržava ustašku čast i ustaško ime. To je tako bilo sa generalove strane, ali sa strane Poglavnika je bilo malo drugačije. Preko časopisa IZBORA i preko službenog glasila HOP-a ili Hrvatskog Domobrana novine HRVATSKA, počela su napadanja na generala Drinjanina, prozvanši ga i nazvanši ga **IZDAJNIKOM.** Tako je to počelo, i svi oni koji su na bilo koji način stali uz Maksa, prizivani su izdajnikom, pa ni moja malenkost nije bila pošteđena. Nisu me mogli prozvati da sam "ipak izdajnik", ali su me zato prozvali da sama "beogradski Hrvat".

U ovom velikom metežu najogromnija većina Hrvata je stala po strani, po onoj starinskoj: "brigo moja priđi na drugoga. General Drinjanin je osnovao **HRVATSKI VOJNIČKI ČASTNI SUD** u svibnju 1956. godine. Po do sada izloženim pismima moglo se je vidjeti da s Poglavnikove strane ama baš nitko nije došao na taj sud. Ali su zato nastavili napadi na generala da je on to sve izmislio kako bi postao novi Poglavnik. I danas, poslije više od pola stoljeća, dok ovo pišem, tako sam i ja mislio i u toj srdžbi napisao generalu pismo od 53 žučljive naravi pitanja. Dobio sam odgovor gdje mi general između ostaloga kaže "...A kada ti srdce rekne, da vjeruješ starom Maksu, onda mi se javi ..." Pismo možete u cijelosti pročitati ako se povratite na datum 17 studenoga ov. ili opis 498.

Poslije Častnog Suda 1956. godine, general Drinjanin se potpuno povlaću u samoću, a dr. Dabo Peranić mi je pričao da je on njemu rekao: da je otišao proživjeti **ZIMSKI SAM.** I u ovom pismu Danijelu Joliću general o toj šutnji govori. Usput, ovo pismo je zadnje pismo kojeg je general pisao Danijelu Joliću. Ne znam točno kada je Danijel Jolić umro. Mo, Otporaš.)

Htio sam dokazati dostojanstvo jednog borca, koji je branio ideale istine i prijatelje, a što no kažu kod nas "prezjurac" puklo kud puklo. Osta sam isti od uvijek, a eto današnjica mi daje za pravo u svakom pogledu. Zato se nisam javljao jer sam to htio dokazati, pa tko je bio prijatelj, ostao je, tko nije, daleko mu kuća.

Ne mrzim nikoga, a volim sve one, koji su nešto učinili za Hrvatsku ili su voljni učiniti. I to se

odnosi na sve.

Neobično sam zahvalan svima Vama drugovima za držanje, koje ste pokazali. Nismo fukara, bolan, nego koljenovići, pa makar u opancima, ali koljenovići.

Neznam ništa o Tvom bratu, jer je tu stvar imao Fra. Branko Marić. ofm. San Francisco el Grande, Madrid. Piši njemu, a ako ti ne razjasni, ja imam prijatelja u direkciji zatvora, pa ću Ti razjasniti ja.

Mi se možemo osjećati pobjednicima, jer nitko više ne govori o podjeli Bosne, a ustašuju sada i u Buenos Airesu, Vrančić je davno izletio iz redova. Ja, a i svi mi, ne možemo biti drugo nego što smo bili "cilog vika", pa neka nas zovi kako im ćeif.

Ne samo Artuković, nego ogromna većina starih boraca na našoj je strani, i bez te garde nema ništa. Rekli su da će svaki 15 dana izdati jednu "DRINU" od 100 klišeja i od 400 stranica, pa šta su napravili? (Ovdje se radi o tome da je Poglavnikovo "vodstvo" najavilo - poslije Maksova razlaza sa Poglavnikom i njegovog povlačenja i "**šutnje**" - da će oni izdavati svaka dva tjedna "DRINU". Kako je poznato da od konca 1956. pa do početka 1960. godine, niti jedna jedina DRINA nije izišla, mo. Otporaš)

Ja sam zahvalan svima Vama, koji ste me u svoje vrieme pomagali u radu, i zahvalan sam Vam, jer ste pokazali kasnije, da ste drugovi. Hvala tebi i ustašiji, borcima. Pozdravi sve, Bog Vas štiti, Hrvatska će Vas trebati.

Tvoj odani Maks.

Bobani

◦

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

KAKO JE DOŠLO DO "PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA?

Hrvatima Australije za Božić i Novu Godinu 1964.! Hrvatski Narodni Otpor

"Prema mom mišljenju naša je sveta dužnost, predati stieg mladosti, predati joj našu slavu, naše znanje, naše ime, naše vrline, - a zadržati za sebe **ODGOVORNOST ZA PROŠLOST.**" (**general Drinjanin u "GALS DOMOVINE" br. 4. Toronto, srpanj 1960.**)

by: Otporaš

Tražio sam jutros nešto i pronađoh pismo dra. Miljenka Dabe Peranića kojeg mi je pisao u studenom mjesecu 1990. godine. On mi tu piše kako je on pisac "ADRESA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA"... Generalovo pismo rukom pisano 6.VI.1964. dru. Peraniću se nalazi u knjizi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" na stranici 345/346. Navesti ću dio pisma kojeg je general pisao dru. Peraniću, a taj dio pisma nije u ovom spomenutom pismu. Sve to ovdje navodim kao jednu povijesnu stvar hrvatske političke emigracije u borbi za oslobođenje naše Hrvatske:

"Ja molim u prvom redu Tebe osobno, da nam najhitnije daš svoje mišljenje, osobito u duhu pisma, kojeg prilažem ...Cilj je zaista pokrenuti nove duhove, spašavajući sve čiste vrednote, bez hipoteke prošlosti, bez vrjedjanja, bez osvete, bez kompleksa, čista srca, čistih ideja za budućnost".

(Dr. Peranić meni piše:

"Nemam ni taj članak ni popratno pismo, jer sam mu bio povratio i jedno i drugo, izrazivši moje neslaganje sa sadržajem članka. Napisao ga je bio Željko Bebek, namještenik Drinapress-a, pa mi dr. Peranić citira dio pisma generala Drinjanina: (1) Pismo 6.VI.1964.: "Bebek nije kod mene više. On je bio pisac onoga članka što ste ga cenzurirali. Odonda je samo spavao, ljenčario i morao sam ga baciti vani."

Dr. Peranić nastavlja meni u pismu:

"Dva tjedna kasnije mi već traži moj rad: "Drina je skoro gotova, te je najhitnije potrebno da pošalješ tvoj rad o Istri, (To je ta "Istarska Drina" br. 3/4 1964., u kojoj je izišla "**PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA**", mo.) jer inače morat ćemo obustaviti i početi drugu stvar. Moj se rad, logično, oduljio, nastavlja dr. Peranić u svom pismu meni, jer je trebalo donijeti i povijest Istre. Uskoro dobiva prvi dio, a kroz deset dana i kraj, koji je u stvari ADRESA IZMIRENJA."

Zatim dr. Peranić citira dio generalova pisma:

"Dobio sam evo i svršetak članka. Krasno. (podvučeno) Hvala Ti topla na svemu. Ovaj mi je svršetak zaista drag. Zahvali se svima na suradnji. Ovo će biti zaista dostojno naših namjera i žrtava. Ja ću sve tako uvrstiti i bit će sigurno nešto najboljega što se u emigraciji tiskalo."

Srcu mi godilo Generalovo priznanje mojoj **ADRESI IZMIRENJA**, piše mi u pismu dr. Peranić, pa citira ponovno generalovo "Krasno...Ovaj mi je svršetak zaista drag." Tiskao ju je kao kraj uvodnika Istarske DRINE, Madrid 1964, Godina XIV. Br. 3-4, str. 18-21.

Ovo sam iznio za sve Hrvatice i Hrvate, posebice one koje ovu, kao povijesna stvar, bude zanimalo.

04-03-2015 17:23#374

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

SRETNI RODITELJI ISABEL I VJEKOSLAV VITEZ LUBURIĆ, RODIO IM SE PRVI SIN DOMAGOJ**...JER LJUBIMO HRVATSKU PREKO NAŠIH SNAGA**

general DRINJANIN

Stan, dne 21.VIII.1954.

Dragi Daniel !

Jučer Ti pisah i poslao drugi dio DRINE, odnosno drugi dio avionskog izvotka i popratni list. Danas dobih Tvoje pismo i vidim, da imaš novu adresu. Pogledaj zato na staroj adresi i podigni dvije pošiljke sa DRINOM.

U Madrid idem poslije dolaska nasljednika. Čekamo svaki čas, ali još nema novosti. (Radi se o

prvom sinu Maksa Luburića, Domagoju, koji se je rodio - prepisujem sa razglednice koju je general poslao svojim užim suradnicima - " Zahvalni Svevišnjemu Saopćujemo Vam Radosnu Vijest, Da Nam Se je Rodio Naš Prvijenac

D o m a g o j Dana 23 listopada 1954. god.

Sretni Roditelji
Isabel i Vjekoslav vitez
Luburić, mo)

Samo osobno mogu saznati o Tvome bratu, jer fra. Branko Ti je lijenčina u pisanju, a on je u Madridu uvijek. Ja sam daleko 700 kilometara, a borba za kruh ne da mi da svaki čas trčkaram. A drugi, moj, Dane, znaš kakve. Ono što napraviš i jest napravljeno.

Razumio sam Vaše jade tamo u svakom pogledu. Ja sam siguran da će Vas par održati Društvo u našim rukama, a još uvijek ima ustašije, koja se ne da ni prevariti ni zastrašiti.

Pisao sam i drugima, evo Tebi ponavljam, pa govori sa glavnim ljudima i Odborom : ako ne skupE što novaca tiskara neće nastaviti, jer je račun velik. Pogledaj dosada su 200 svršenih, a 62 sastavljene i fali složiti do 300. Obećao sam svima sve uvrstiti i izvršiti ću ga. Svatko bi želio, da udje njihovo izvješće, a moramo svačije izlaganje i žrtvu jednako ocijeniti, pa bi bilo nepravedno, da samo treći dio stavimo. Tako smo došli do 300 stranica i to je tri dvobroja. Svi su željeli svoje klišeje, donio sam sve i sada ima 300 dolara računa, a od ljudi kaka (**kapi, dolazi, mo**) do pet i deset dolara, nakon pola godine slanja po deset i dvadeset DRINA. I to od onih, odakle kapa, jer od većine, kako znaš, ništa. Ako Vaša, clevelandska i sudneška (**Sydney, Australija, mo**) grupa ne uzme stvar u ruke onda sam stradao. Kada bih mogao dobiti za SPOMEN ZNAK, gdje su mi ženine pare, onda bi bilo lako. Dosada smo od Vlade i to siromah dao svoju uštedjevinu i mora čekati dok proda. Ako dakle DRUŠTVO ne otkupi po jednoj cijeni recimo 100 kom. ili 50 za sebe, invalide, za domovinu, logore, svejedno, pa mi to pošalje, neznam koga vruga ću učiniti sa DRINOM. Jesam li ja lud, ili smo svi ljudi, **jer ljubimo Hrvatsku preko naših snaga?**

Nema sumnje da će ovakova jedna knjiga imati silna uspjeha, svi će ju hvaliti, ali pomaže ih malo. Morat će se obligirati (**obvezati, mo**) platiti recimo 2-3 dolara za ovaj broj, koji ju hoće imati, a nikada ne daju ali šta učiniti sada? Ili da Društvo otkupi, kupi 100 kom. ili da se održi jedna zabava, priredba, veselica, i da nastupe umjetnici, koji su već nastupali i čije su fotografije izišle. Oko 100 dol. koštaju samo klišeji Kanade, jer ih je mnogo i veliki su. Reci im to, umjetnicima i odborcima i pokaži nastavk, koji mi je sinoć stigao.

"Izbor" nije naš i to možeš svima reći, ali po srijedi je jedan politički pokušaj. Ne treba ga otvoreno sabotirati, ali trebate znati politički misliti i raditi. Poglavnik je ne samo ustaški vodja nego i državni Poglavar, pa on mora, na oko, biti svima jednak. Pametno s tim, i neka se previše ne širi, jer je to kukavičje jaje donijeto u naše ustaško gnijezdo. (**Ovo je najbolje ogledalo bistrine i dalekovidnosti generala Drinjanina. On je prvi upro prstom da "IZBOR" nije državotvorno hrvatski i da je on najviše kriv za sve smicalice, razdore, svađe i podijeljenost Hrvata, najprije u Argentini odakle se je proširilo svugdje po svijetu. Tko prati i čita ova pisma, mnogo će se iz njih saznati. Mo**)

Ne treba ni jednog časa kolebati i treba primiti državljanstvo Kanade. Naša ljubav nije time dirnuta i kako živimo u teškim i izvanrednim prilikama, to moramo tako i postupati. Ja dajem svakome u tom pogledu potpuno slobodne ruke. Budućnost ustaškog pokreta i s tim Hrvatske leži u narodu, a danas više nego ikada narod vidi, da je spas u ustaškoj borbi. Inače smo gotovi. (**Prošudirajmo na trenutak ove generalove riječi : "...a danas više nego ikada narod vidi da je spas u ustaškoj borbi. Inače smo gotovi ..."** Nije li se obistinilo u Domovinskom ratu!/? Zar se Franju Tuđmana, Brunu Bušića i Franju

Mikulića nije optuživalo da su upijali svaku generalovu riječ u borbi za oslobođenje Hrvatske. Ovdje nije riječ o nikakvu "ustaštvu" kao ustaštvu. Ovdje je riječ o Ustaškoj ideji za Hrvatskom Državom. Zato se nije čuditi Srbima i svim neprijateljima Hrvatske, kada ovi prozovu svakog državotvornog Hrvata Ustašom, ne mari dali je dotični bio fašista ili antifašista, komunista ili antikomunista. Važno je da je on za Hrvatsku Državu i odmah je kvalificiran da bude Ustaša. Zato se trebamo zapitati: Da li je Dr. Ante Pavelić, kada je u siječnju 1929. godine osnovao Ustaški Pokret, mislio da je tim imenom **USTAŠTVO** poistovjetio sa imenom **HRVATSKA** !?, mo. Otporaš) Zato treba čuvati vodstvenu ustašku ekipu, jer ju Hrvatska treba. To te ovlašćujem da kažeš svakome.

Kako će biti sa onima, koji "zglajzuju" radi kriva imena, to ne znam, ali moja kuća i dom su otvorena svakome od ugroženih, a vrata ove zemlje isto. To je moja briga svakom ugroženom ustaši, dok je meni na ramenu glava. Ne treba se bojati. I tko strada, neće stradati teško. I ako strada teško to je potrebno, stradao je u borbi, nadljudskoj borbi, koju vodimo za Hrvatsku.

Radi sina pošalji sve podatke, najnovije, adresu, broj, itd., pa ćemo ipak pokušati. (Danijel Jolić je htio pribaviti sina Viktora k sebi u Toronto pa tražio od generala informacije kako bi ga najlakše mogao pribaviti k sebi u Canadu, mo.) Dužnost nam je uvijek sve poduzeti, pa makar i ne uspjeli.

Drago bih mi bilo ako bi mogli zaposliti Raguža. Sa Vama tamo bio bi berićetniji, jer ne može sa ugursuzima, a kako ga je borba izgradila, ima slabe živce i pati. Borac je i drago bih mi bilo, ako mu se može pomoći. Vidim da ima jada, besposlice. Ali mi ćemo sve to izdržati i doći u svoju Hrvatsku, jer nam je to životni cilj.

Mogao si vidjeti ove godine, da smo izašli sa duplim i boljim Drinama. To zahvaljujući daru moje žene. Ove godine nisu mi borci dali ni za jednu jedinu DRINU, a kamoli za poštarinu, koja je 100 dol. mjesečno. Ako meni uspije jedna stvar, i to uz pomoć ženine obitelji, onda ću godinu dana davati DRINU bez i jednog centa i napraviti dvije tri druge stvari. Treba nešto činiti da se izdrži ovo kritično vrijeme. Ne sumnjam ni časa, da će sve ovo brzo proći, jer se borba približava. Ova zemlja dobiva svaki dan više, Japan i Njemačka sve stari neprijatelji Amerike. Progledali su oni i skoro će i na nas doći red. Šakom i kapom će nas pomoći, ali mi najprije moramo pokazati vitalnost i snage. To je životni zakon, da se jake pomaže, a slabe žali.

Gore srдца!

Pozdrav tebi i Tvojima, svim čestitim ustaškim i hrvatskim sinovima,

Za Poglavnika i Dom Spremnii !

general Drinjanin.

07-03-2015 00:42#375

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IZ PROŠLOSTI U SADAŠNJOST

(Za hrvatsko općinstvo donosim jedno pismo generala Drinjanina. Ovo pismo se nalazi u knjigi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" na strani 371/372. Pismo samo po sebi je više nego jasno, a pisano je u odrazu vremena godine 1964. Hrvatska politička emigracija je radila ono što je mogla u tuđim i stranim zemljama; tražila je prijatelje za hrvatsko razumijevanje i za Hrvatsku Državu. Hrvati muslimanske vjeroispovijesti su preko Islamskog Kongresa u Jeruzalemu kojemu je bio Glavni Tajnik dr.Said Radaman uspostavili tijesnu vezu i iskrenu suradnju s organizacijom "**BRAĆA MUSLIMANI**". Ovi su za simpatije i iskreno razumijevanje patnja hrvatskog naroda i islamske i katoličke vjeroispovijesti išli tako daleko da je Dekretom Njegovog Veličanstva kralja Hasimijske Jordanske Kraljevine HUSEINA I., broj. 1404 /10/12 od 2 rujna 1962. g., kojim je priznao pravo hrvatskog naroda na slobodu, nezavisnost i vrhovništvo u svim svojim povijesnim i narodnosnim granicama. Vidi DRINA br. 7/8 1962. str. 6. Pismo generala Drinjanina kojeg ovdje donosim, iako skoro dvije godine kasnije, odnosi se i na ovaj slučaj priznanja Hrvatske Države. Mo. Otporaš.)

INFORMACIJA UZ IZVJEŠĆE.

od 28. VII. 1964.

GENERAL DRINJANIN**Predmet: Priznanje Hrvatske Države po Arabiji Sauditskoj.**

Današnjom poštom dobio sam od jednog arapskog diplomate, sa kojim sam došao u kontakt za vrijeme " jordanske stvari " pismo sljedećeg sadržaja:

" gospodine generale: Kao iskrenog prijatelja muslimana i prokušanog antikomuniste ja Vas i previše cijenim, a da bi propustio ovu priliku za upozoriti Vas na štetni rad nekih Hrvata islamske vjere koji nastoje omesti (pokvariti) sve ono, što ste do sada napravili. Upozorite Vaše sunarodnjake muslimane. Dobro bi bilo, da se zaista stvori bilo kakva muslimanska organizacija Hrvata iz Bosne, te da se na francuskom (dr. Miljenko Dabo Peranić je izdavao na francuskom jeziku LA CROATIE, mo) i engleskom tiska jedna ozbiljna obavijest o stanju u Jugoslaviji. Malo ali ozbiljno. Mi nemamo ni jedne ozbiljne brošurice kako bi branili stav, a Vaši neprijatelji (jugoslavenska promidžba i diplomatska predstavništva su bili zaduženi da u stranom svijetu šire dezinformacije, istine, poluistine i laži svake vrsti a sve u smjeru ocrnjivanja Hrvata i negiranje Hrvatima pravo na njihovu vlastitu Hrvatsku Državu, mo) obasiplju arapski svijet sa ukusnim i uvjerljivim materijalom. Neozbiljni pokušaji Vam više štode, nego koriste. Želim, da ovo saopćite Vašim prijateljima, ali dok Vam ne dadem znak (mig) nemojte nigdje moje imade saopćiti, jer bi me protivne snage eliminirale. Neka Allah nagradi rad svih vjernika. Odani Vam X.Y."

S druge strane Dr. Muftić mi je dao poslati jednu arapskusaudi novinu, gdje je preko cijele stranice velikog formata pisano o Hrvatskoj, i to istaknutim elementima, sa 6 velikih fotografija, među kojima i moja osobna u uniformi, te drugih 5 o srušenim objektima, pogorjelih džamijama, grupe vojnika, zagrebačka džamija, i zaklani hrvatski vojnik. To su fotografije, koje sam ja u svoje vrijeme dao Dru. Muftiću, i od kojih su neke objavljene u listovima BRACE MUSLIMANA u Jordaniji (Jeruzalemu i Amenu). Dobio sam i drugi izrezak, nešto manje, gdje je veliki vojnički grb Otpora i drugi materijal, kojega ću dati prevesti, i obavijestiti vas.

Potvrđuje se i još jedna stvar, koju smo znali od prije a to je, da je dr. Muftić bio u Njemačkoj sa "svojom tajnicom", a to je nitko drugi, nego njegova žena br. 2, i ujedno ljubavnica ADILA ZULFIKARPAŠIĆA, te ju je Dr. Muftić "osvojio", što ga je dovelo na ratnu nogu ne samo sa poznatim Udbašem Zulfikarpašićem, nego i sa Drom. Ramadanom, generalnim sekretarom Sveislamskog Kongresa, a taj je rođak prve žene Muftićeve. Ova je liječnica iz poznate egipatske

obitelji i ja ju osobno poznajem, jer ju je Dr. Muftić bio doveo sa sobom. Prema prijateljima to je odvojilo Muftića od Radmana. Kako znate da se i među arapskim i islamskim organizacijama tuku razne frakcije, sukobljavaju sekte, interesi, dinastije, strane službe i osobni motivi, neće biti na odmet, ako vagnemo sve te elemente i ne prenačimo se u svojim ocjenama ljudi i događaja. Sasma sigurni glasovi ponavljaju nam, da osim rublja, dolara, funta i zlatnika Marije Terezije i Napoleon d'ora, (**dukati, mo**) koji novci još uvijek imaju glavnu vrijednost u mnogim zemljama orijenta, teku i kineske pare i posebno via Roma.

Tako mi barem vele moji albanski prijatelji, koji misle, da od svaka tri albanska emigranta jedan radi za Tita, drugi za Kineze, a treći t.j. ostatak razdijeljeno među ove ostale. Spominjem ovu činjenicu radi eventualne mogućnosti, koja bi bila logična, a ta je, da vjerojatno Kinezi imaju među islamskim narodima, pa čak i među vjernicima svoje pristaše. U tom pogledu su kinezi učinili mnogi korak, kako to zaključujem iz njihove propagande na španjolskom jeziku, koja vrlo obilno teče u hispanskom svijetu. I kada stiže u hispanski i katolički svijet, kako ne bi u islamsko područje, koje je geografski bliže, a sami Kinezi imaju mnogo milijuna muslimana. Jedan katolički biskup misionar je držao preko španjolske televizije jedno predavanje, koje sam osobno čuo, gdje je isti govorio o velikim uspjesima Kineza oko stvaranja KATOLIČKE NACIONALNE CRKVE, gdje biskupi, kanonici, svećenici i t.d. rade za režim, i to legalno, jer su zaredjeni po jednom biskupu, koji je imao na to pravo. Elem i opet to spominjem radi mogućeg prodora na islamsko vjersko područje. Ne mogu da se otmem dojmu, da valja na to misliti savezno sa raznim pokušajima u zadnja vremena. Postavlja se pitanje: tko od Hrvata katolika i muslimana radi za Kineze?

Da se vratimo dru Muftiću. Ako je Adil Zulfirkapašić bio udbaški pukovnik, komesar i koljač muslimana, ako je žena mu komunista i partizanka, ako mu je ljubavnica Švicarka (čije ime i t.d. posjedujem) bila osvojena po Muftiću, a ovaj radi za Engleze, u šta ne treba sumnjati, ako sada iz redova org. BRAĆE MUSLIMANA dobivamo pisma, koja nisu sasma jasna u pogledu osoba, ali da u pogledu ideja, ako se smatra (s pravom) da teče kineska para via Roma i miješa se sa librama, dolarima, novim francima (**Francuska je uvela novi monoterni sistem 1960 godine. Sto stari franaka je postalo jedan novi franak, mo**) i dinarima, šta tu ima onda katoličkog, odnosno muslimanskog, šta ima rodoljublja, a šta od "strategije pupka".

Ono što se događa među Hrvatima radi UDBE, potencira se radom i drugih služba. Treba biti vrlo jak karakter, izgradjen tip, pa de se ne izgubi kao magare u magli na raskrižju tolikih putova. Ljudi, koji rade za strane službe, teoretski su mogli i koristiti Hrvatskoj, možda i koriste, ali su pripadnici jednog stroja, koji je cjelina, i čija zapovjedna poluga je u rukama jednog stranca. Vjerujem, da dolazi čas, da se mora i o tome govoriti i eventualno postupati. Već za vrijeme Kavranove akcije bilo je "ljudi sa vezama". Oni su danas profesionalci i možemo uprijeti prstom u tucet poznatih, provjerenih i ustanovljenih "dobrih inače" Hrvata, koji rade za strane službe. One poznate. I pitamo se: nepoznate tko obradjuje?

Vele, da se sastaje vodstvo HOP-a u Madridu, vodstvo Vijeća u Parizu, vodstvo HSS-a u Londonu, vodstvo "katolika" u Beču, a vodstvo "muslimana" u Ženevi. Savjesni Hrvati, katolici i muslimani trebali bi misliti na sve gornje. U Njemačkoj ima 70.000 Hrvata iz južnih krajeva. Dolaze i odlaze, te gledaju šta radimo i prenose u Domovinu.

Uz naš vojnički pozdrav

general Drinjanin v.r.
07-03-2015 19:48#376

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

UZ STO DRUGU GODIŠNJICU ROĐENJA VJEKOSLAVA "MAKSA" LUBURIĆA

Dragi naš MAKSU, Hrvatski Generale,

O Tebi se je više govorili, pisalo i napisalo u zadnjih sedam destljeća i više nego o ijednom drugom Hrvatu koji je sudjelovao u stvaraju **NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE**. O Tebi će se još mnogo i mnogo govoriti i još više pisati sve dotle dok se ne iznesu sve činjenice, svi dokumenti i sve ono što si Ti radio za Hrvatsku a i protiv Hrvatske, kako tvoji neprijatelji kažu, a tvoji neprijatelji su naši hrvatski neprijatelji.

Ja ću u sažetom obliku nastojati iznijeti neke nepoznanice iz Tvojega života kako bi se popunila ona praznina koja je još uvijek nazočna kod mnogih Hrvatica i Hrvata. Ni ovo što ću iznijeti za sigurno neće biti zadnja nepoznanica, ali za sigurno hoće pomoći nadopuniti onaj vakuum za kojega mnogi Hrvati nisu znali, ili su ga namjerno mnogi prešućivali. Naravno da će u ovoj **ČESTITKI ZA TVOJ STO DRUGI ROĐENDAN - VJEKOSLAVA LUBURIĆA** biti ponekih i ponavljanja.

Među slavnim imenima hrvatskih vojskovođa, počevši od Ljudevita posavskoga, Domagoja, Borne, Tomislava, Zvonimira, Krešimira i Svačića, Zrinjskih i Frankopana, Bakača i Hrvoja Vukčiuća Hrvatinića, Kosače, Berislavića, Kotromanića, Rizvanbegovića, Husein Bega Gradaševića, Bana Jelačića, pa sve do novih i najnovijih: Kvaternika (Rakovačkog) Brojevića, Dujića, Alagića, Osmana Pačariza, Francetića, Bobana, Gotovine, Markača i tisuće drugih, stoji ime našeg hrvatskog Viteza Vjekoslava Luburića - Maksa - Generala DRINJANINA.

Danas je 6 ožujka 2015. Točno sto dvije (102) godina od Tvojeg rođenja. Rodio Si se 6 ožujka 1913. godine u selu Humac pokraj Ljubuškoga od oca Ljube i Majke Marije, rođene Soldo. Tvoji roditelji su imali četvero (4) djece iz prvog braka. Ne znam točno tko je bio prvi, drugi, treći i četvrti, ali kako sam saznao imao si sestru Miru, i sestru Zoru koja se je, mlada od 15 godina, utopio u rijeku Neretvu. Imao si brata Dragutina. Ne znam njihove datume i godine rođenja, ali se radi na tome da se i to pronade.

Tvoji roditelji su bili imućni, kako si Ti više puta spominjao u Svojim opisima i PISMIMA. Srpski žandari su Ti oca ubili na Božić 1923. godine, kako si Ti to pisao u pismima svojim suradnicima. Od tada Tvoja Majka sa "čoporom" dječice siročadi, kako si Ti to rekao u Tvojem govoru Hrvatima za proslavu dana hrvatske državnosti Desetoga Travnja 1968. godine, bez mirovine i posla jedva je proživljavala.

Majka Ti se je preudala za Jozu Tambića s kojim je imala još troje (3) djece, Nada, Zora i Tomislav. Ne znam točno godinu preudaje, ali se radi i na tome da se pronade. Nada Tambić, polusestra Maksa Luburića, je rođena 4 kolovoza 1926. u Livnu, odakle joj je otac Jozo bio, ili je tu živio i poslovno bio zaposlen. Tomislav Tambić, Maksov polubrat, je bio vojnik NDH u PTS. Zora Tambić, polusestra Maksa Luburića je bila udata za pukovnika HOS Jakova Džala. To je što sam ja mogao pronaći iz Maksovih pisama, časopisa DRINA i novine OBRANA. Jedna osoba mojeg velikog povjerenja radi na tome da prikupi i najmanje podatke o hrvatskom DIV/JUNAKU generalu Drinjaninu.

Vjekoslav Luburić je imao od svojih prvih mladenačkih dana težak, buran i tegoban život. Pučku

školu je završio u Ljubuškom a gimnaziju u Mostaru. Kao đak prednjačio je kako bistrinom uma, tako i energijom hrvatstva. Zbog svojeg istaknutog hrvatstva mnogo puta je dolazio u sukob s školskom upravom, gdje su najviše bili učitelji i profesori srpske narodnosti. Na koncu je bio izbačen iz škole. Kako se može saznati iz Njegovih opisa iz DRINA prve epohe, tj. DRINA koje su izlazile od 1951. pa do razlaza sa Poglavnikom 1956. godine, On je proputovao cijelu Dalmaciju, Išao na Korčulu posjetiti ujca i tetka. Odatle je došao u Zagreb. Tu je saznao za Ustaški Pokret i da se u Mađarskoj Ustaše treniraju i pripremaju za oslobođenje Hrvatske. Pronašao Je neki posao i radio kod jednoga čovjeka u vinogradu. Odatle je Vjekoslav Luburić otišao u Somobor, blizu mađarske granice, raditi kod jednog starog obožavatelja Starčevića. Tu je ispitao mogućnosti kako se prebaciti u Mađarsku. Uz velike muke i opasnosti On je konačno uspio doći u Mađarsku. Ubrzo je došao kod svojih Ustaša na Janka Pustu. Nisam za točno mogao saznati koje je to godine bilo; ili 1931 ili početkom 1932. Sve što sam do sada mogao pronaći iz Njegovih osobnih opisa je to da je pisao da je bio skoro među prvima. Zna se da je Poglavnik iznajmio jedno veliko imanje za vježbanje i treniranje Ustaša blizu jugoslavenske granice, i da je to imanje ostalo poznato kao **JANKA PUSTA**. Također se zna da je to imanje iznajmljeno 1930. godine. Tu na Janka Pusti Jure Francetić je Vjekoslavu Luburiću dao konspirativno ime "**MASK**", a On njemu, Juri Francetiću "**LASLO**". Ovaj izvor je Iz knjige CRNA LEGAIA, JURE I BOBAN. Od tada Vjekoslav Luburić je javnosti najviše poznat kao Maks.

Proglašenjem Nezavisne Države Hrvatske Desetoga Travnja 1941., Vjekoslav Luburić, Maks, se iz Mađarske vraća u Domovinu i odmah se stavlja hrvatskim vlastima u službu. Kao istaknuti i dobro izvježbani borac, hrabro se bori protiv neprijatelja hrvatskog naroda i neprijatelja mlade Hrvatske Države. Za nesebičnu hrabrost On neustrašivo vodi svoje vojnike na mnoga ratna poprišta. Istakao se je sa svojim jedinicama u mnogim ratnim okršajima, a jedno od njih je najpoznatije Lijeve polje kod Banje Luke. Dobio je mnoga vojnička odlikovanja.

Odlukom hrvatsko političkog vodstva Vlade NDH On se povlači sa svim snagama HOS i mnogim civilima prema Austriji. Tu u Austriji, malom a za Hrvate vrlo poznatom mjestu Bleiburgu hrvatska vojska se je predala saveznicima, a ova ih je, ne poštivajući Ženevsku Konvenciju prema zarobljenicima, izručila Titinim partizanima. Za ostalo se zna, da ovdje ne ponavljam.

General Vitez Luburić se ne predaje nego se vraća sa skupinom svojih vjernih vojnika i nastavlja borbu protiv okupatora Hrvatske. Godine 1947 u jednoj od tih baraba bude ranjen u koljeno. Rana se proširila do tog stupnja da se nije moglo dalje. On, general Luburić, odlazi u Mađarsku kod svojih starih prijatelja, preko kojih se je uspio izliječiti.

Preko Austrije On dolazi u Francusku. Tu je radio u jedno rudniku, zaradio malo novca, da bi 24 listopada 1948 godine prešao francusko/španjolsku granicu i došao u Španjolsku. Naravno da je odmah bio uhapšen i stavljen u pritvor. Vlasti mu nisu vjerovale da je on Vjekoslav Luburić zvani Maks. Vlasti su pozvale fra. Branka Marića iz Madrida, koji Ga je prvi posjetio i vlastima rekao da je to uistinu Vjekoslav Luburić, Maks. Tada su ga španjolske vlasti pustile na miru. Ovi datum prelazaka francusko/španjolske granice sam preuzeo iz opisa Dinka Šakića o Akciji Božidara Kavrana "Deseti Travnja".

General Vjekoslav Luburić, zvani Maks, je počeo rodoljubno i politički djelovati početkom godine 1951. Došao je na ideju da bi najbolji način bio u prikupljanju preživjelih boraca, ponovno oživjeti organizaciju **Hrvatski Narodni Otpor, HNO** i izdavati mjesečnik ili povrjemenih časopis **DRINA**, preko kojeg bi se izgrađivali budući hrvatski vojnici. Djelujući kao zadnji zapovjednik i general HNO, On sebi daje ime general **DRINJANIN**, što je usko povezano sa našom vječitom granicom sa Srbijom rijeka **DRINA**. Od tada pa do današnjih dana, Vjekoslav Luburić je više poznat kao general Drinjanina, nego kao Maks ili Vjekoslav Luburić.

U svoje rodoljubnom i požrtvovanom radu za ponovno oslobođenje porobljene Hrvatske, general Drinjanin nije ni sebe zaboravio. On upoznaje jednu otmjenu Španjolku, Mademoiselle Isabel Hernaiz s kojom se vjenčava 19 studenoga 1953. godine. Vjenčao ga je hrvatski svećenik Fra. Branko Marić. Vjerovali ili ne, vjenčani kum mu je bio Dr. Andrija Ilić. Oni koji su pratili PISMA MAKSA LUBURIĆA su mogli iz njih saznati za mnoge detalje glede ove teme. Čak i to su mogli saznati da je Vjekoslav Luburić prilikom svojeg vjenčanja primio preko tisuću čestitaka od svojih vjernih vojnika, časnika i simpatizera.

General Drinjanin je ima četvero (4) djece s Isabelom Luburić Hernaiz. Prvi sin Domagoj rođen 23 listopada 1954, kćer Drina rođena 26 veljače 1956, ([prije nekoliko dana mi se je javio Vjekoslav Luburić junior - generalov sin - i saopćio mi da mu je sestra Drina poslije duge i teške bolesti prije par godina umrla](#)) sin Vjekoslav je rođen 25 veljače 1957. i kćer Mirica rođena, neznam točna datuma, 1958.

Generalov ubojica Ilija Stanić (rođen 19 studenoga 1945.) preko raznih preporuka, ima ih mnogo a ni nijedna nije vjerodostojno potvrđena, dolazi pred Božić u Španjolsku, najprije u Madrid, zatim u proljeće 1967. godine kod Generala drinjanina u Carkagente kod Valencije. Predstavivši se Generalu kao sin generalova vojnika iz ratnih dana Joze Stanića, General mu je odmah povjerovao. Zaposlio je Iliju u tiskari DRINAPRESS. Ilija je tu radio, i, po Generalovim pismaima bio vrijedan i požrtvovan. Po pisanju Udbaša Josipa Perkovića beogradskoj Ubdi, Ilija Stanić je strpljivo čekao svoj čas. Nažalost da je taj čas ubojica Ilija Stanić ostvari dana 20 travnja 1969. godine. Ja ću se za ovu Čestitku **UZ STO DRUGU GODIŠNJICU** rođenja Vjekoslava Luburića ovdje zaustaviti, jer će se na drugim mjestima i drugim prilikama pisati o generalovu ubojstvu.

Na kraju bih zamolio sve one koji imaju priliku pročitati ovu **ČESTITKU** da po njihovim mogućnostima popune bilo koju prazninu u ovom mojem opisu.

DRAGI NAŠ GENERALE, SVE DRŽAVOTVORNE HRVATICE I HRVATI SE PRIKLJUČUJU OVOJ ČESTITKI I U SVOJIM MISLIMA TI ČESTITAJU SRETAN STO DRUGI ROĐENDAN !!!

Otporaš Mile Boban.

08-03-2015 17:22#377

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

<http://kamenjar.com/uz-sto-drugu-god...aksa-luburica/>

UZ STO DRUGU GODIŠNJICU ROĐENJA VJEKOSLAVA "MAKSA" LUBURIĆA

Dragi naš MAKSU, Hrvatski Generale,

O Tebi se je više govorili, pisalo i napisalo u zadnjih sedam desetljeća i više nego o ijednom drugom Hrvatu koji je sudjelovao u stvaraju NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE. O Tebi će se još mnogo i mnogo govoriti i još više pisati sve dotle dok se ne iznesu sve činjenice, svi dokumenti i sve ono

što si Ti radio za Hrvatsku a i protiv Hrvatske, kako tvoji neprijatelji kažu, a tvoji neprijatelji su naši hrvatski neprijatelji.

Ja ću u sažetom obliku nastojati iznijeti neke nepoznanice iz Tvojega života kako bi se popunila ona praznina koja je još uvijek nazočna kod mnogih Hrvatica i Hrvata. Ni ovo što ću iznijeti za sigurno neće biti zadnja nepoznanica, ali za sigurno hoće pomoći nadopuniti onaj vakuum za kojega mnogi Hrvati nisu znali, ili su ga namjerno mnogi prešućivali. Naravno da će u ovoj **ČESTITKI ZA TVOJ STO DRUGI ROĐENDAN - VJEKOSLAVA LUBURICA** biti ponekih i ponavljanja.

Među slavnim imenima hrvatskih vojskovođa, počevši od Ljudevita posavskoga, Domagoja, Borne, Tomislava, Zvonimira, Krešimira i Svačića, Zrinjskih i Frankopana, Bakača i Hrvoja Vukčiuća Hrvatinčića, Kosače, Berislavića, Kotromanića, Rizvanbegovića, Husein Bega Gradaševića, Bana Jelačića, pa sve do novih i najnovijih: Kvaternika (Rakovačkog) Brojevića, Dujića, Alagića, Osmana Pačariza, Francetića, Bobana, Gotovine, Markača i tisuće drugih, stoji ime našeg hrvatskog Viteza Vjekoslava Luburića - Maksa - Generala DRINJANINA.

Danas je 6 ožujka 2015. Točno sto dvije (102) godina od Tvojeg rođenja. Rodio Si se 6 ožujka 1913. godine u selu Humac pokraj Ljubuškoga od oca Ljube i Majke Marije, rođene Soldo. Tvoji roditelji su imali četvero (4) djece iz prvog braka. Ne znam točno tko je bio prvi, drugi, treći i četvrti, ali kako sam saznao imao si sestru Miru, i sestru Zoru koja se je, mlada od 15 godina, utopila u rijeku Neretvu. Imao si brata Dragutina. Ne znam njihove datume i godine rođenja, ali se radi na tome da se i to pronađe.

Tvoji roditelji su bili imućni, kako si Ti više puta spominjao u Svojim opisima i PISMIMA. Srpski žandari su Ti oca ubili na Božić 1923. godine, kako si Ti to pisao u pismima svojim suradnicima. Od tada Tvoja Majka sa "čoporom" dječice siročadi, kako si Ti to rekao u Tvojem govoru Hrvatima za proslavu dana hrvatske državnosti Desetoga Travnja 1968. godine, bez mirovine i posla jedva je proživljavala.

Majka Ti se je preudala za Jozu Tambića s kojim je imala još troje (3) djece, Nada, Zora i Tomislav. Ne znam točno godinu preudaje, ali se radi i na tome da se pronađe. Nada Tambić, polusestra Maksa Luburića, je rođena 4 kolovoza 1926. u Livnu, odakle joj je otac Jozo bio, ili je tu živio i poslovno bio zaposlen. Tomislav Tambić, Maksov polubrat, je bio vojnik NDH u PTS. Zora Tambić, polusestra Maksa Luburića je bila udata za pukovnika HOS Jakova Džala. To je što sam ja mogao pronaći iz Maksovih pisama, časopisa DRINA i novine OBRANA. Jedna osoba mojeg velikog povjerenja radi na tome da prikupi i najmanje podatke o hrvatskom DIV/JUNAKU generalu Drinjaninu.

Vjekoslav Luburić je imao od svojih prvih mladenačkih dana težak, buran i tegoban život. Pučku školu je završio u Ljubuškom a gimnaziju u Mostaru. Kao đak prednjačio je kako bistrinom uma, tako i energijom hrvatstva. Zbog svojeg istaknutog hrvatstva mnogo puta je dolazio u sukob s školskom upravom, gdje su najviše bili učitelji i profesori srpske narodnosti. Na koncu je bio izbačen iz škole. Kako se može saznati iz Njegovih opisa iz DRINA prve epohe, tj. DRINA koje su izlazile od 1951. pa do razlaza sa Poglavnikom 1956. godine, On je proputovao cijelu Dalmaciju, Išao na Korčulu posjetiti ujca i tetka. Odatle je došao u Zagreb. Tu je saznao za Ustaški Pokret i da se u Mađarskoj Ustaše treniraju i pripremaju za oslobođenje Hrvatske. Pronašao Je neki posao i radio kod jednoga čovjeka u vinogradu. Odatle je Vjekoslav Luburić otišao u Somobor, blizu mađarske granice, raditi kod jednog starog obožavatelja Starčevića. Tu je ispitao mogućnosti kako se prebaciti u Mađarsku. Uz velike muke i opasnosti On je konačno uspio doći u Mađarsku. Ubrzo je došao kod svojih Ustaša na Janka Pustu. Nisam za točno mogao saznati koje je to godine bilo; ili 1931 ili početkom 1932. Sve što sam do sada mogao pronaći iz Njegovih osobnih opisa je to da je pisao da je bio skoro među prvima. Zna se da je Poglavnik iznajmio jedno veliko imanje za

vježbanje i treniranje Ustaša blizu jugoslavenske granice, i da je to imanje ostalo poznato kao **JANKA PUSTA**. Također se zna da je to imanje iznajmljeno 1930. godine. Tu na Janka Pusti Jure Francetić je Vjekoslav Luburiću dao konspirativno ime "**MASK**", a On njemu, Juri Francetiću "**LASLO**". Ovaj izvor je Iz knjige CRNA LEGAIA, JURE I BOBAN. Od tada Vjekoslav Luburić je javnosti najviše poznat kao Maks.

Proglašenjem Nezavisne Države Hrvatske Desetoga Travnja 1941., Vjekoslav Luburić, Maks, se iz Mađarske vraća u Domovinu i odmah se stavlja hrvatskim vlastima u službu. Kao istaknuti i dobro izvježbani borac, hrabro se bori protiv neprijatelja hrvatskog naroda i neprijatelja mlade Hrvatske Države. Za nesebičnu hrabrost On neustrašivo vodi svoje vojnike na mnoga ratna poprišta. Istakao se je sa svojim jedinicama u mnogim ratnim okršajima, a jedno od njih je najpoznatije Lijeve polje kod Banje Luke. Dobio je mnoga vojnička odlikovanja.

Odlukom hrvatsko političkog vodstva Vlade NDH On se povlači sa svim snagama HOS i mnogim civilima prema Austriji. Tu u Austriji, malom a za Hrvate vrlo poznatom mjestu Bleiburgu hrvatska vojska se je predala saveznicima, a ova ih je, ne poštivajući Ženevsku Konvenciju prema zarobljenicima, izručila Titinim partizanima. Za ostalo se zna, da ovdje ne ponavljam.

General Vitez Luburić se ne predaje nego se vraća sa skupinom svojih vjernih vojnika i nastavlja borbu protiv okupatora Hrvatske. Godine 1947 u jednoj od tih baraba bude ranjen u koljeno. Rana se proširila do tog stupnja da se nije moglo dalje. On, general Luburić, odlazi u Mađarsku kod svojih starih prijatelja, preko kojih se je uspio izliječiti.

Preko Austrije On dolazi u Francusku. Tu je radio u jedno rudniku, zaradio malo novca, da bi 24 listopada 1948 godine prešao francusko/španjolsku granicu i došao u Španjolsku. Naravno da je odmah bio uhapšen i stavljen u pritvor. Vlasti mu nisu vjerovala da je on Vjekoslav Luburić zvani Maks. Vlasti su pozvale fra. Branka Marića iz Madrida, koji Ga je prvi posjetio i vlastima rekao da je to uistinu Vjekoslav Luburić, Maks. Tada su ga španjolske vlasti pustile na miru. Ovi datum prelaska francusko/španjolske granice sam preuzeo iz opisa Dinka Šakića o Akciji Božidara Kavrana "Deseti Travnja".

General Vjekoslav Luburić, zvani Maks, je počeo rodoljubno i politički djelovati početkom godine 1951. Došao je na ideju da bi najbolji način bio u prikupljanju preživjelih boraca, ponovno oživjeti organizaciju Hrvatski Narodni Otpor, HNO i izdavati mjesečnik ili povremeni časopis DRINA, preko kojeg bi se izgrađivali budući hrvatski vojnici. Djelujući kao zadnji zapovjednik i general HNO, On sebi daje ime general DRINJANIN, što je usko povezano sa našom vječitom granicom sa Srbijom rijeka DRINA. Od tada pa do današnjih dana, Vjekoslav Luburić je više poznat kao general Drinjanina, nego kao Maks ili Vjekoslav Luburić.

U svoje rodoljubnom i požrtvovanom radu za ponovno oslobođenje porobljene Hrvatske, general Drinjanin nije ni sebe zaboravio. On upoznaje jednu otmjenu Španjolku, Mademoiselle Isabel Hernaiz s kojom se vjenčava 19 studenoga 1953. godine. Vjenčao ga je hrvatski svećenik Fra. Branko Marić. Vjerovali ili ne, vjenčani kum mu je bio Dr. Andrija Ilić. Oni koji su pratili PISMA MAKSA LUBURIĆA su mogli iz njih saznati za mnoge detalje glede ove teme. Čak i to su mogli saznati da je Vjekoslav Luburić prilikom svojeg vjenčanja primio preko tisuću čestitaka od svojih vjernih vojnika, časnika i simpatizera.

General Drinjanin je ima četvero (4) djece s Isabelom Luburić Hernaiz. Prvi sin Domagoj rođen 23 listopada 1954, kćer Drina rođena 26 veljače 1956, ([prije nekoliko dana mi se je javio Vjekoslav Luburić junior - generalov sin - i saopćio mi da mu je sestra Drina poslije duge i teške bolesti prije par godina umrla](#)) sin Vjekoslav je rođen 15 veljače 1957. i kćer Mirica rođena, ne znam točna datuma, 1958.

Generalov ubojica Ilija Stanić (rođen 19 studenoga 1945.) preko raznih preporuka, ima ih mnogo a ni jedna nije vjerodostojno potvrđena, dolazi pred Božić u Španjolsku, najprije u Madrid, zatim u proljeće 1967. godine kod Generala drinjanina u Carkagente kod Valencije. Predstavivši se Generalu kao sin generalova vojnika iz ratnih dana Joze Stanića, General mu je odmah povjerovao. Zaposlio je Iliju u tiskari DRINAPRESS. Ilija je tu radio, i, po Generalovim pismama bio vrijedan i požrtvovan. Po pisanju Udbaša Josipa Perkovića beogradskoj Ubdi, Ilija Stanić je strpljivo čekao svoj čas. Nažalost da je taj čas ubojica Ilija Stanić ostvari dana 20 travnja 1969. godine. Ja ću se za ovu Čestitku **UZ STO DRUGU GODIŠNJICU** rođenja Vjekoslava Luburića ovdje zaustaviti, jer će se na drugim mjestima i drugim prilikama pisati o generalovu ubojstvu.

Na kraju bih zamolio sve one koji imadnu priliku pročitati ovu **ČESTITKU** da po njihovim mogućnostima popune bilo koju prazninu u ovom mojem opisu.

DRAGI NAŠ GENERALE, SVE DRŽAVOTVORNE HRVATICE I HRVATI SE PRIKLJUČUJU OVOJ ČESTITKI I U SVOJIM MISLIMA TI ČESTITAJU SRETAN STO DRUGI ROĐENDAN !!!

Otporaš Mile Boban.

Posljednje uređivanje od Bobani : 08-03-2015 at 17:28

10-03-2015 08:21#378

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OVAJ OPIS TREBA USPOREDITI S OPISOM MAKSA LUBURIĆA U KNJIGI "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" Otporaš.

(General Drinjanin je u mnogim svojim Okružnicima i pismima svojim suradnicima pisao o ovim događajima argentinske revolucije, jugoslavenskim i projugoslavenskim smicalicama protiv Poglavnika i svih državotvornih Hrvata u Buenos Airesi. Ima mnogo sličnosti u novostima, ali svaki ih je pisao iz svojeg ugla; dr. Vrančić iz svojega a general Drinjanina iz svojega. Meni bih mnogo vremena uzelo poredati i usporediti ovdje te razlike. Sve što bih zainteresiranim savjetovao je to da ili si pribave knjigu PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA, ili pratiti na internetu pisma Maksa Luburića koje iznosim ovdje. Za mene osobno je ovo povijest hrvatske političke emigracije. Sudionici spomenuti u ovom izjiještaju dra. Vjekoslava Vrančića su već odavno svi umrli i mrtvi. O njima, tj. mrtvima možemo reći samo to da su radili za oslobođenje Hrvatske u odrazu njihova vremena. Slava im! A na nama je da pokupimo sve do šta možemo doći šta su oni radili i kako su djelovali, kako bi mogli pošteno napisati o njima i o svim onima koji su se borili za Hrvatsku Državu onako kako su to oni smatrali da je najbolje. Otporaš.)

← Previous Next → Izvješće dr. Vjekoslava Vrančića o lažnim prijavama i istraga povodom revolucije u Argentini protiv predsjednika generala Perona

Posted on 22.04.2014 by tajnik

POBJEDA ISTINE

1955. – 1956.

Izvjешće dr. Vjekoslava Vrančića o lažnim prijavama i istraga povodom revolucije u Argentini protiv predsjednika generala Perona

Svršetkom prošle i počekom tekuće godine izdržao je Hrvatski Domobran jednu od najžešćih i najtežih borba u toku svoga četrdeset i pet godišnjeg opstanka, ali je zato mogao zabilježiti i jednu od najvećih pobjeda, koju ne smatra samo svojim uspjehom, nego uspjehom hrvatske narodne oslobodilačke borbe uobće.

Članovima Hrvatskog Domobrana u Argentini i drugim hrvatskim rodoljubima, razasutim diljem svijeta, koji su prošli kroz logore Austrije, Italije i Njemačke, poznati su otvoreni i podmukli pokušaji, da se uništi hrvatsku političku emigraciju uobće, a vodstvo i pripadnike Ustaše, Hrvatskog Oslobodilačkog Pokreta napose.

Dok su u godini 1945. svi hrvatski politički iseljenici bili jednako izloženi progonima komunista i njihovih zapadnjačkih pomagača, dotle su se poslije ti napadaji usredotočili uglavnom protiv vodstva i pripadnika Ustaše, Hrvatskog Oslobodilačkog Pokreta, na kojemu su se poslu našli u zajednici komunisti i drugi naši neprijatelji, koji, istina, pripadaju različitim skupinama, ali se oni brzo slože, kadgod treba pokušati naškoditi našem Pokretu. U jednu od tih skupina pripadaju velikosrbi i njihovi malobrojni jugoslavenski orijentirani Hrvati. U drugu skupinu spadaju neki bivši privremeni pripadnici našeg Pokreta, koji su u njega bili pristupili, kada su se u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj dijelile časti i visoki politički položaji, a napustili Pokret, kada je umjesto nošenja časti trebalo podnijeti borbu.

Pripadnici ove inače raznobojne skupine primili su u svoje labavo kolo i one Hrvate, koji su od prije bili protivnici našeg Pokreta, te djelovali unutar Komunističke Partije Jugoslavije, ili takozvanog Jugoslavenskog Narodnog Oslobodilačkog Fronta, bilo kao djelatni šumski partizani, bilo kao njihovi potajni jataci. Svima njima smeta sada hrvatski državotvorni program, umjesto kojega propovijedaju ostvarenje maglovite zamisli jedne nadnarodne Europe, u korist koje bi se narodi trebali odreći svoje pripadnosti, te stupiti u neodređen pojam „univerzalnog europejstva“. Ovoj skupini su se pridružili franjevci sa „Jose Ingenierosa“ kao i mnogi drugi. To se evo i sada provadja protiv svih naroda.

Na otvorenom zajedničkom poslu našle su se sve tri skupine prilikom argentinske revolucije od 16. lipnja i 16. rujna prošle godine, kada su, dijelom samostalno, a dijelom u neprekrivenoj suradnji, optužili dra Antu Pavelića, vodstvo Hrvatskog Domobrana d.d., da su sudjelovali u paležu katoličkih crkava, da su pripadali argentinskoj borbenoj organizaciji „Alianza“, da su imali svoje vlastite oružane udarne jedinice, koje da su bile plaćene od bivše vlade, radi čega da su sudjelovale u oružanoj borbi protiv argentinskih ustanika. Sve ono što najvažnije u toj lažnoj i ogavnoj klevetničkoj kampanji priredili su franjevci sa „Jose Ingenierosa“ koji je vodio dubrovački fratar fra Rado. Nacrt o zatoru hrvatskog političkog vodstva u Argentini bio je izradjen već početkom 1955, godine, kada je postalo očito da će doći do otvorenog sukoba između oporbe i bivše vlade. Nacrt je predviđao krivicu hrvatskog političkog vodstva u oba slučaja: o slučaju pobjede ili poraza bivše vlade, a išao je za tim, da se u svakom slučaju na optužene primjeni argentinski Zakon broj 4144 od 22. studenog 1902., koji je još na snazi, a predviđja izgon, odnosno prisilno ukrcanje onih stranaca, kojih držanje dovede u opasnost, narodnu sigurnost, ili naruše javni red. Provedbu svih mjera povjerava Zakonopravnim oblastima, koje ga mogu promijeniti, kratkim putem bez drugog postupka.

Zato je već u mjesecu svibnju 1955, podnešena prijava oporbenim krugovima i argentinskim crkvenim oblastima, protiv hrvatskog političkog vodstva, prepreka u kojoj se oni nalaze u plaćenju službi bivše vlade, za koju da će se boriti s oružjem u ruci. Neposredno nakon toga počeli su izlaziti letci, koji su u tom smislu optuživali Poglavnika dra Antu Pavelića i njegove sljedbenike. Te su letke sve priredili franjevci na čelu sa fra Radom i dali su ih dijeliti po katoličkim školama i Župama.

Kad je pak 11. lipnja 1955. Zapaljena zgrada Kongresa argentinska narodna zastava, isti su se naši protivnici pobrinuli, da u tadašnjem vladinom Glasilu „Democracia“ budemo optuženi da smo tom prilikom vršili ulične prosvjede u korist argentinske oporbe.

Poslije prve revolucije od 16. lipnja 1955, slijedili su novi oporbni letci protiv nas, u kojima se tvrdilo da smo na dan revolucije palili crkve, po nalogu vlade. Širena je i vijest od komunista, četnika i nekih Hrvata, pripadnika rečene skupine, da nas je poginulo 300, što je neupućena argentinska javnost primila pod istinu.

Nekoliko Hrvata istakli su se u širenju vijesti, da postoji popis od 20 Ustaša, koji da će nakon uspjeha revolucije biti pohapšeni i izručeni komunističkoj Jugoslaviji. Spominjali su i imena tih Ustaša, a onda su listu proširili na četrdeset osoba. Jedan od fratara sa “Jose Ingenieros“ podnio je prijavu koju je potpisao fra Rado.

Paklenska hajka počela je tek nakon uspjeha revolucionaraca, poslije 16. rujna 1955. a naročito nakon 20. rujna kada su pripadnici „Aliance“ pružili oružani Otpor organima vlasti.

Sa strane rečene skupine Hrvata proširena je odmah vijest, da je tom prilikom poginulo 20 Ustaša, te da je Poglavnik dr. Ante Pavelić bio vojni podučavatelj rečene organizacije. Spominjali su i svote novaca za koje da je Poglavnik za to dobivao. Tokom te večeri doušnik fratara M. Brodarić, doletio je u Palomar da ustanovi da li je Poglavnik te večeri bio kod kuće ili ne. Ovaj doušnik bio je oženjen sa kćeri pokojnog Ing. A. Pavelića, čija sestra bila oženjena za jednog brata Poglavnikovog oca Mile Pavelića. Uslijedio je poslije toga i prvi javni napadaj u argentinskom tisku nakon što su dvojica Hrvata pripadnika rečene skupine, posjetili jednog visokog državnog dužnosnika i podnijeli mu prijavu u rečenom smislu.

Sutra dan, dne 28. rujna izvršena je prva kućna premetačina u hrvatskom skloništu Calle Monte broj 2065, gdje je traženo oružje, koje da smo dobili od bivše vlade.

Dne 1. listopada 1955. dvojica pripadnika Revolucionarnog Argentinskog Vijeća, kojima je bila povjerena pred-istraga na osnovu gore spomenute prijave, posjetili su u pratnji redarstvenika stan mlađe Poglavnikove kćeri Mirjane i zatražili da se sutradan prijavi jedan član Poglavnikove obitelji radi preslušavanja. Traženju je udovoljeno, te se je istrazi stavila na raspolaganje gdjica Višnja Pavelić, koja je bila preslušavana sat i pol. Gospođica Višnja Pavelić zajedno sa Nikolom Popa, njih dvoje odvezli su se istražitelju u „Hrvatski Dom“ da razgovaraju sa dužnosnicima „Hrvatskog Domobrana“. Neposredno nakon toga stavili su se istrazi na raspolaganje i članovi Starješinstva Hrvatskog Domobrana, Ing. Ivan Asančaić, dr. Vjekoslav Vrančić i Emil Klaić, koji su bili saslušani i prisutnosti gospođice Višnje Pavelić, velečasnoga Don Jure Zovka i rumunjskog izbjeglice gospodina Nikole Popa. Iste večeri bila je opkoljena kuća Poglavnika po argentinskom oružništvu i učinjena je premetačina Avenia Marmoz 699 – naokolo (puni automobili oružnika u kojima su sjedila dva Hrvata.)

Dana 4. listopada 1955. Posjetili su Ing. Ivan Asančaić i dr. Vjekoslav Vrančić uredništvo povremenika „Esto Es“, u kome je bio izašao prvi javni napadaj na Hrvate, te im je uspelo, da u slijedećem broju bude doneseno naše opovrgnuto toga ogavnog napadaja. Dne 3. listopada izvršene su daljnje premetačine u kućama slijedećih Hrvata: dra Josipa Dumandžića, dra Ede Bulata, Josipa Sturmera, Marjana Brodarića, Josipa Subašića i Marijana Gudelja. Traženo je oružje i premda ništa nije nadjeno, lišeni su slobode oni optuženi Hrvati, koje se je u taj čas zateklo kod kuće. Vršena je potraga za daljnjih 15, Hrvata, kojih točne kućne naslove prijavitelji nisu znali, pa su tako oni ostali na slobodi.

Od toga je časa „Hrvatski Domobran“ preuzeo obranu, te je u društvenim prostorijama uvedena tajna noćna služba, koja je trajala sve dok opasnost nije minula.

U sporazumu s Poglavnikom obratili smo se na hrvatska društva u svijetu s molbom za moralnu pomoć. Ova djelatnost povjerena je dr. Andriji Iliću u Londonu i Ivici Kriliću u Rimu, koji su je

najsvjesnije izvršili. Privremenom predsjedniku Republike Argentine generalu Lonardiju, uputili smo brzojav, moleći ga, da se osobno zanima za tok istrage, da se upravne oblasti ne bi zbog nepoznavanja prilika prenaglile u donošenju odluke. Sličan brzojav uputile su i sve naše argentinske organizacije.

Glavno Starješinstvo zahvaljuje i ovom prilikom svima onima organizacijama i pojedincima koji su nam pritekli u pomoć.

Četnički Jugoslavenski klub, komunistički agenti i nekoliko Hrvata iz spomenute skupine punili su argentinske novine napadajima na nas. Ove napadaje prenijele su novinske agencije unutrašnjosti i inozemstva. Iz odgovora predsjednika Lonardija na naš brzojav saznali smo, kome je povjerena istraga protiv nas. Toga dana vodilo ju je Ministarstvo Mornarice. Kada se gospođica Višnja vratila s preslušavanja i zatim nakon preslušavanja u „Hrvatskom Domu“, našla je opkoljenu kuću (zatvorena ulica) i oružnici sa strojnicama oko cijele kuće, te je nisu pustili unutra, dok to nije dopustio onaj koji je u međuvremenu „razgovarao“ s gospođom Marom i kćerkom Mirjanom.

Nakon nekoliko dana uslijedilo je hapšenje po noći, Poglavnika dra Ante Pavelića i gospodje Mare. Odvedeni su iz kuće u zatvor u mjestu St. Martin.

Višnja je uspjela u sred noći i sa brzoglasa jednog susjeda nazvati „Policia Federal“ i nakon dugog traženja dobila je na brzoglas pukovnika zvanog Comandante Gandi, koji je iztražio po čijem nalogu je uslijedilo hapšenje i ustanovio da je to isto preko zapovjedništva vojničke Zračne Luke u Palomaru i komesarijata Žandarmerije „Cionidad Jardin“. Nazvao je smjesta Žandarmeriju u „San Martin“ te zatim posjetio tu Žandarmeriju i dao nalog da se smjesta Poglavnika i gospodju Maru vrati u Palomar u njihovu kuću. Zrakoplovno Zapovjedništvo imalo je paralelno nalog za hapšenje.

Obavijestili smo o tome velečasnog Otca dra Don Matu Luketa, koji je odmah zamolio, da bude preslušan u rečenom Ministarstvu.

Dne 18. listopada 1955. stavili smo se na raspolaganje istrazi u obavještajnom Odjelu toga Ministarstva. Rečeno nam je, nakon kraćega preslušavanja, da su stekli uvjerenje, da na nama nema krivnje, te da će nas brzoglasno obavijestiti, kome se moramo prijaviti. Doznajemo isti dan, da je opkoljeno izručenje diplomatskim putem, jer ako stoje optužbe, koje su protiv Hrvata podignute, onda prestaje samo postupak Upravnih Oblasiti, koje su na to prema postojećim zakonima mjerodavne.

Sve optužbe proti Poglavnika i ostalih Hrvata, Velečasni Don Mate Luketa ponio se tada junački i razbio sve te klevete i laži. Dne 20. listopada primio je Poglavnik dr. Ante Pavelić jedno liepo pismo od Vrhbosanskog Nadbiskupa preuzvišenog gospodina dra Ivana Evangeliste Šarića, u kome ovaj vrlo rodoljub preuzima moralno jamstvo za Poglavnika. Ovo pismo olakšalo nam je daljnju obranu u velikoj mjeri.

Pismo Vrhbosanskog Nadbiskupa dra Ivana E.Šarića

Legitimnom Poglavaru Nezavisne Države Hrvatske.

Kao Nadbiskup hrvatski Bosne i Hercegovine, dižem svoj glas proti klevetama i optužbama koje su gore spomenuti neprijatelji bacili proti osobe Vaše ekselencije – na koju djelatnost u korist katolicizma i svetih interesa Crkve, uzdižem se kao garant i branitelj u svako vrijeme i pred bilo kime.

Izjavljujem pred celim svijetom:

Da nikada Katolička Crkva nije bila toliko zaštićena i u svojim nastojanjima za širenje istine toliko zagantirana kao za vrijeme Vaše vladavine.

Nadbiskup Vrhbosanski

Dr. Ivan E. Šarić

U međuvremenu slijedili su daljnji napadaji u tisku, koje mi pobijamo u granicama mogućnosti. U Argentini se u tu svrhu vrši sabirna djelatnost, koja – Hrvatskom Domobranu donosi oko 12.000.000 pesosa. Dne 24. listopada javlja nam Ministarstvo Mornarice, da se moramo istoga dana prijaviti Vrhovnom Zapovjedništvu Oružništva, koji da je preuzeo, istragu protiv nas. U noći 25. listopada 1955. Višnja zajedno sa šoferom Štefom Babićem, (ranije šoferom Poglavnog Županstva u Zagrebu), otratila je Poglavnika i dr. Vjekoslava Vrančića na Glavno Redarstvo, gdje su razgovarali sa Glavnim Ravnateljem redarstva. Redarstvo u Argentini uređuje i po noći. Štefan Babić i Višnja čekali su u autu sa tužnim mislima, da li će se i vratiti? Babić je imao posudjeno auto od svoga šefa Talijana.

Toga dana prijavljuju se: Poglavnik i dr. Vjekoslav Vrančić, istražnom povjerenstvu, a onda samom Vrhovnom Zapovjedniku. Najprije je saslušao Poglavnika sam, a onda dr. Vrančića u prisutnosti Poglavnika. Bivaju pušteni na slobodu, jer im uspijeva uvjeriti Vrhovnog Zapovjednika, da ne kane napustiti Argentinu, jer se ničim nisu ogriješili o zakone i gostoprinstvo zemlje, a istrazi stojimo u svako vrijeme na raspolaganju. Ovo je preslušavanje bilo odlučno u čitavom postupku protiv nas, te smo stekli uvjerenje, da se oblasti ne će prenagliti u donošenju odluke.

Sutradan prijavili smo se po uputi Oružništva kod Glavnog Ravnatelja za Javni Red i Sigurnost, gdje nam je rečeno da ćemo biti pozvani ako to ustreba.

Naši hrvatski tužitelji brinu se međjutim, da napadaji izadju u hrvatskom iseljničkom tisku. Tako „Američki Hrvatski Glas“ iz Chicaga u svome broju od 30. studenog donosi dopis iz Buenos Airesa, datiran početkom mjeseca, dakle neposredno nakon podnošenja tužbe, u kome, se donosi točan sadržaj optužbe, kako je protiv nas podnesena. Jednako smo napadnuti i u druga dva glasila H.S.S. u „Hrvatskoj Riječi“, Belgija i „Hrvatskom Glasu“ Winipeg, Kanada i u „Danici“ Chicago.

Neki nestrpljivi pojedinci, za koje su pisači stroj i zračna pošta, prava napast, šire iz Buenos Airesa čitav niz ogavnih laži, kojima neki Hrvati izvan Argentine nasjedaju, a drugi ih prihvaćaju kao dobrodošlo gradivo, koje se može upotrijebiti za osobne mračne ciljeve

Napose je pisao i širio laži i podvale Vjekoslav Luburić iz Španjolske, a čemu svemu se službeno odgovorilo u novinama. Početkom studenog, počinje konačno i formalna istraga protiv 40 Hrvata. Uhićena četvorica već su na slobodi od 17. listopada 1955. Među prvima preslušani su Poglavnik dr. Ante Pavelić, dr. Jozo Dumandžić, dr. Vjekoslav Vrančić. Zatim slijedi preslušavanje ostalih, kao i oko 20 svjedoka hrvatske i srpske narodnosti. Istraga će potrajati skoro tri mjeseca i Zapisnici doseći ogroman obujam. Bio je preslušan i dr. Milan Stojadinović i jasno u obrani svih optuženika, dakle Srbin.

Tisak je i dalje hranjen napadajima. Tek neznatan broj dnevnika drži se ispravno, te nas ili ne napadaju ili uzimlju u obranu. Izlaze četiri broja posebno osnovanog tjednika, kojega je glavna zadaća iznijeti protiv nas naj nemogućnije izmišljotine, uz montirane slike. Istragu ne zanima taj slučaj i ustanovljuju od koga je tjednik naručen i plaćen. Utvrđuje takodjer, da je naručitelj platio za samo četiri broja 250.000 pesosa, a to je bio tada veliki novac. Sudeći po onome, što smo mi platili za jednokratnu objavu našeg ispravka, otiskanog u jednom dnevniku računamo da je ova novinska kampanja stajala jednog od naših protivnika oko jedan milijun pesosa, ne računajući nagrade, koje su iz istog vrela dobili razni hrvatski i srbski agenti. Budući da smo bili optuženi ne samo kod argentinskih građanskih oblasti, nego i kod Crkvenih dostojanstvenika u Buenos Airesu i Rimu, zamolili smo i dobili audienciju kod crkvenih vlasti. Učinili smo to tek onda, kada je prošlo prvo formalno preslušavanje po oružništvu, te je dr. Vjekoslav Vrančić dne 16. studenoga 1955. bio primljen od jednog visokog rimskog Prelata, kojega je podrobno izvijestio o pozadini optužbe. Visoki dostojanstvenik bio je očito radostan, kada je saznao da se radilo o podmetanjima i neistinama.

Kada je koncem listopada prošla opasnost od izгона, odnosno prisilnog ukrcanja, koje je moglo biti ravno izručenju, sve se je naše nastojanje usredotočilo u suzbijanje novinskih laži. U tome radu pružili su Glavnom Starješinstvu veliku pomoć dr. Stjepan Hefer, Dr. Jozo Dumandžić, Stjepan, Miljenko i Jakov Barbarić, Emil Klaić, Marko J. mlađi i nada sve marljivi glavni tajnik Petar Krilanović. Hrvatskom Domobranu uspjelo je zanimati za naš slučaj veliki Argentinski dnevnik „La Nacion“, a u čemu je izdašno pomagao član Domobrana Jure Ivanović. Posebnom zaslugom starješine ing. Ivana Asančaića, uspjelo nam je ući u dnevnik „Noticias Graficas“, a zaslugom dr. Vjekoslava Vrančića i Marka Jurinčića mladji. U ugledne časopise „Esto Es“ i „Der Weg“. Dok su nas strani listovi branili, dotle je u mjesecu prosincu 1955. izašao na nas napadaj i u „Hrvatskoj Reviji“, koja izlazi u Buenos Airesu, koju je vodio Vinko Nikolić i kompanija. Vinko Nikolić je otvoreno tražio od svojih čitatelja da mu šalju razne lažne optužbe na Poglavnika. Zahvaljući čitavom muževnom nastupu Hrvatskog Domobrana, pobudili smo zanimanje i kod velikih sjevernoameričkih novinskih agencija.

„United Press“, koja je prenijela na svjetlopisnu i zračnu vrpcu jednu veliku izjavu Poglavnika čiji je sadržaj objelodanjen u svjetskom tisku.

Osim iz Argentine primio je Hrvatski Domobran novčanu pomoć od sjeverno američke i australske hrvatske organizacije, pa im i ovom prilikom lijepa hvala.

Pogledavši sada unazad, možemo s pravom reći, da je ishod ove borbe svršio našom potpunom pobjedom. Naš najveći uspjeh sastoji se svakako u tom:

- a) da među 4000 zatočenika u dobrom dielu pravosuđu predanih osoba nema ni jednog jedinog Hrvata, premda je po optužbama izgledalo kao da smo mi bili glavni nosioci vlasti u Argentini.
- b) da je sada barem jedna vlada na Zapadu točno obavještena o pravednoj borbi hrvatskog naroda.
- c) da je poslije istrage položaj sviju Hrvata u Argentini uzakonjen (legaliziran).
- d) da je hrvatsko političko vodstvo u Buenos Airesu izvršilo svoje „deržanstvo“, te se u probitku narodne stvari izložilo opasnostima i otklonilo napustiti zemlju, kako je to željela jedna strana bez obzira na štetu, koja bi tim postupkom bila narušena hrvatskoj narodnoj stvari i da možemo poručiti našem neprijatelju, da se ne bojimo njegovih novih podmetanja koja, kako saznajemo ponovo sprema u svojoj mračnoj duši.

Živio Poglavnik dr. Ante Pavelić
 Živjela Nezavisna Država Hrvatska
 Živjela Argentinska Pravda!

H R V A T S K A

Buenos Aires 25. srpnja 1956. g.

GODINA (Ano) X. Broj. (No) 14.(206)

Ovaj vrlo važan istinski događaj za tisak priredila:

Poetessa – Akademik HAZUD CH
 Mirjana Emina Majić

This entry was posted in dopisi iz svijeta, povijest, pravosuđe, prenosimo and tagged ANTE PAVELIĆ, Argentinska Pravda, Buenos Aires, Emil Klaić, fra Rado, franjevci, H R V A T S K A, Ivan Asančaić, Ivan E.Šarić, Jure Zovko, Katolička crkva, Mate Luketa, Mirjana Emina Majić, Nikola Pop, Peron, Poglavnik, Štef Babić, ustaše, Višnja Pavelić, Vjekoslav Luburić, Vjekoslav Vrančić by tajnik

17-03-2015 03:19#379

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"HRVATSKA VOLJA" BI TREBALA BITI SVEOPĆE HRVATSKA NOVINA
(Za one koja ova stvar zanima, ovo pismo nije u knjigi **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"**. Mo. Otporaš.)

"DRINA" - Revija za odgoj i formaciju hrvatskih vojnika, dočasnika i časnika
Apartado 5024, Madrid - Espana.

Urdeničtvo i Uprava Madrid, 4.II. 1964.

genral Drinjanin i Usnija Hrustanović

PRIPADNICIMA GLAVNOG STANA I ZAPOVJEDNOG SKUPA OTPORA, GLAVNIM PIVJERENICIMA EDITORIALA "DRINA", SURADNICIMA I PRIJATELJIMA.

Draga hrvatska braćo !

Kao i u svim važnijim problemima koje moramo riješiti, obraćamo se i ovaj put na naše glavne suradnike za mišljenje, u potpunu i sprovedbu. Radi se o slijedećem:

Već se godinama čeka na pokretanje jednog općehrvatskog lista, koji bi širokogrudnim stavom i bez ikakvih ideoloških, organizacijski i stranačkih kompleksa mogao odigrati pravu ulogu u ovoj našoj sudbonosnoj emigraciji.

U samom početku, i s više strana u svijetu, obećana je pOtpora te međusobnim razgovorima i prepiskom - zamišljeni potpuno novi vidici jedne hrvatske novine, koja bi pružila mogućnost svim hrvatskim grupama, da zajednički podjemo novim putem sloge, razumijevanja, opraštanja i izgradnje novih temelja našeg jutrašnjeg života.

Mi idemo u ovaj smjeli pothvat s demokratskim bazama, što znači otvoreno, da smo na strani onih, koji - željeli to ili ne - moraju uskoro poći u bitku s međunarodnim komunizmom.

Posebna je briga posvećena ideji pokretanja goleme mase naših novih izbjeglica, pasošara i radnika po evropskim zemljama - računa se da je njihov broj više od 50.000, a koji razbacani, ne obavješteni, razočarani ili indiferentni - u svadji emigrantskog tiska i bolesnih ambicija - ne nalaze odgovor na ono, što su okusili na vlastitoj koži u potlačenoj Hrvatskoj. U osvajanju tog golemog svijeta (osvajanju za Hrvatsku) mi možemo jedino uspjeti, ako odbacimo sve ono što nas dijeli i posvetimo našu snagu i iskustvo u državotvornoj borbi, bez napadanja i predbacivanja bez časovite koristi i uskogrudnog politikanstva i stranačarstva.

Pokretanje općehrvatskog lista već je privuklo pažnju naših poznatijih pera i mozgova tako, da već sada imamo među nama ljude iz svih hrv. emigrantskih skupina i grupa, koji uvidjaju, da baš nikakve koristi za našu hrvatsku stvar ne će biti od beskonačne svadje i međusobnog predbacivanja u emigraciji.

Poslije bratskih savjetovanja i dogovora odlučili smo nastaviti s imenom "**HRVATSKA VOLJA**", a koje ime je odigralo posebnu ulogu u sirijskom glavnom gradu Damasku god. 1949., kada je istoimeni list pokrenut i uređivan po istaknutim hrvatskim rosoljubima, koji su već tada pokušali osnažiti emigraciju zdravim idejama općehrvatskih interesa, sloge, vanstranačkog osjećaja, u svetoj borbi za držanstvo, za slobodu, nezavisnost i svaki napredak domovine Hrvatske. (U početku ovih pisama bilo je govora o pokretanju tog općehrvatskog lista, koji bi se tiska u tiskari "**ALOJZIJE STEPINAC**" u Parizu, ili eventualno u tiskari "**DRINAPRESS**" u Valenciji. Za tu svrhu Otpor je čak prestao i s novinom **OBRANA** izlaziti skoro za šest mjeseci. Ideja je bila dobra, ali uginula je odmah u početku početaka u pregovorima sa političarima i stranačarima. Mo, Otporaš)

List bi bio tiskan u tiskari "Drine" uz najniže režijske troškove, bez ikakve dobiti, osim plaćanja radnika, papira i poštarine. Svaki prijatelj "**HRVATSKE VOLJE**" treba znati, da nas dvojica ne tražimo nikakav honorar, a niti Editorial "Drina" nema namjere rješavati svoje probleme iz izvora "H.V." No, "Drina" će svakako pomoći izlaženje i tiskanje, jer to mora netko učiniti, da bi se došlo do ostvarenja ovakve općehrvatske novine. Dakle, s te strane mi prikazujemo stvar onako kakva jest a drugi je problem kako ćemo osigurati izlaženje novine i pokriti neizbježive i efektivne troškove.

Naši prijatelji iz USA, na čelu sa g. Antom DOŠEN savjetovali su nam kao najbolje rješenje "FOND HRVATSKE VOLJE" što znači, da bi dobrovoljnim priložima udarili temelj novini i iz toga podržavali izlaženje. To je svakako moguće, ako svi odlučimo iskreno pomoći, a naša čista računica će bit redovito objavljivanje na stranicama "HRVATSKE VOLJE" svakog, pa i najmanjeg novčanog priloga, s imenom i adresom ili sa pseudonimom onih, koji ne žele objavljivanja svog punog imena.

Mi ne znamo kako će se mnogobrojne hrvatske publikacije po svijetu odazvati u ovom času, ali smo apsolutno sigurni, da će svi pravi hrvatski rodoljubi priskočiti i spasiti našu narodnu čast, jer razbijena i zavadjena emigracija nije drugo već naša slabost i sramota. Uoči velikih događaja - mi smo morali mozgati - na uskladjeni rad, u zajedničku borbu, pod zastavu i simbol naše mučenice Hrvatske.

Dok pišemo ove retke na stolu pred nama su pisma, izvještaji i vijesti od Hrvata iz cijelog svijeta. Teško je ali moramo muški primiti stvarnost kakva jest i zaključiti, da mnoga stradanja, sudjenja, optužbe i progone naših čestitih boraca po zemljama slobodnog svijeta, ne pokazuju ništa drugo već našu zajedničku suodgovornost, pogotovu onda, kada tudjinska štampa svaki slučaj generalizira na užtrb hrvatskog narodnog imena.

"HRVATSKA VOLJA! ima sve preduvjete novine, koja bi mogla okupiti hrvatsku emigraciju. U ovoj vanstranačkoj novini stvorili bismo novu platformu hrvatske revolucionarne borbe, pojačali međusobne veze, stvorili forum cijele emigracije i ostvarili sve ono što godinama čekamo, a nitko nema hrabrosti započeti.

Draga braćo, sve vas molimo za vaš udio, vaše savjete, vašu pomoć i spremnost u raspačavanju naše i vaše novine. Očekujemo vijesti od vas i pozdravljamo sve redom uz naš vojnički pozdrav.

general Drinjanin.

(Eto, tako kaže general Drinjanin te u početku 1964. godine. Ja sam tada živio u Parizu i kod nas u Pariz je došao Fra. Pio Fržop iz Buenos Airesa s tom svrhom o kojoj gore general govori. Fra. Pio Fržop je najprije došao kod generala Drinjanina i sa njim se u tančine dogovorio. Zatim je Fra. Pio došao u Pariz s generalovom preporukom. Mi aktivni Hrvati Pariza smo sazvali sastanak u dvorani CFTC-a na metro Cadet-u kako bi se dogovorili kako i šta dalje raditi. Fra. Pio Fržop je insistirao da se kupi tiskara i da joj se dadne ime "TISKARA ALOJZIJE STEPINAC". Osobno sam na tome zdušno radio, doprinose prikupljao, ljude uvjeravao i što god dalje se je išlo, manje je izgleda bilo za

uspjeh. Ukratko, nismo se mogli složiti, tj. političari i stranačari se nisu mogli složiti, i, taj plemeniti pothvat je propao. Mo. Otporaš.)

17-03-2015 13:26#380

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

LJUTNJA GOSPODINA OTPORAŠA

(Iako sam u mojoj skoro šest desetljeća hrvatskoj političkoj emigraciji pojeo 10 kila čačkalica za smirivanje živaca dok sam sudjelovao na raznim sastancima, sjednicama, zabavama, prosvjedima i grčevito se rukama za stol držao da se ne dadnem izazvati, ipak su živci popustili do te mjere da sam prije par dana napisao dolje priloženo pismo mojem prijatelju prof. Ivanu Prceli. To sam učinio zato jer mi se jedan iz domovine Hrvatske javio s pitanjem: Zašto Maksa Luburića opis "**KRAJ HRVATSKE VOJSKE**" nije izišao na španjolskom jeziku u knjigu "**STUDIA CROACIA**". Kako u tom pogledu nisam imao odgovor, obratio sam se gosp. Prceli. Iako njegov odgovor ne zasijeca direktno na potpuni odgovor, ipak se može naslutiti zašto taj generalov opis nije izišao u spomenutoj knjizi. U knjizi "**HRVATSKI HOLOKAUST**" **II, Zagreb 2005.** koju je izdao kao treće izmijenjeno i dopunjeno izdanje prof. Prcela se mogu naći (po)neki detalji i imena koji su sprečavali da se taj povijesni dokument hrvatske vojničke povijesti HOS-a NDH generala Luburića unese u tu knjigu na španjolskom jeziku za latinske narode španjolskog govora. Ovaj opis generala Drinjanina "**KRAJ HRVATSKE VOJSKE**" se nalazi u knjigi "**HRVATSKI HOLOKAUST**" 3. **POGLAVLJE** na stranici 38-64. Možda bi bilo dobro to staviti ovdje na stranice Foruma hrvatski integralisti. Otporaš.)

Bog! dragi moje prof. Ivane Prcela,

Počet ću s ovim pismom s tim da Vam kažem da sam vrlo ljut na sve one odgovorne koji su imali glavnu riječ u pisanju knjige "**STUDIA CROATICA**" - **EDICION ESPECIAL - LA TRAGEDIA DE BLEIBURG, Buenos Aires 1963.** Iz ljutnje koju zbog toga sada imam ne želim ni njihova imena spomenuti, iako im odajem veliko priznanje na njihovu trudu, njihovoj žrtvi, njihovoj ljubavi za Hrvatsku, itd. Sve što im želim je jedno veliko SLAVA IM!!!

Dragi moj prof. Prcela ja sam negdje čitao, možda baš od Vas da ste Vi imali velikih poteškoća sa Vašim timom u pripremanju knjige "OPERATION SLAUGHTERHOUSE", koju ste tiskali 1970. godine, jer da su Vam neki, skori svi, u Vašem timu bili protiv toga da se uvrsti u tu knjigu Vjekoslava Maksa Luburića, generala Drinjanina, njegov opis "**KRAJ HRVATSKE VOJSKE**" "**THE END OF THE CROATIAN ARMY**" koji se nalazi u spomenutoj knjigi na stranici 43/71. Zahvaljujući upravo Vama da je taj generalov opis tu u toj knjizi.

Zašto ja Vama ovo pišem? Pišem zato što sam u zadnjih par tjedana dobio neka od jako dobrih i zainteresiranih Hrvata koji mi postavljaju razna pitanja. Nekima odgovaram ono što znam, i samo što znam, jer ne želim ništa izmišljati. Tako jedan me pita dali ja znam razlog ili razloge zašto Maksa Luburića opis nije izišao u knjizi "STUDIA CROATICA" na španjolskom jeziku. Pošto imam tu knjigu i upravo dok ovo pišem, sve sam prigledao a da nisam mogao pronaći nigdje, ama baš nigdje niti jednom riječi da je ime Maksa Luburića spomenuto. Možda sam je promašio to vidjeti, što se može deseti, ali svakako njegov opis o "KRAJU HRVATSKE VOJSKE" nije u toj

knjizi na španjolskom jeziku.

Pisati o tome sada i iznositi istinu, onu istinu kakova je onda bila, tj. 1963. godine, nije pisati neko ogovaranje onih časnih, požrtvovanih i nada sve lojalnih Hrvata svojoj jedinoj Domovini Hrvatskoj. Iznositi danas njihova tadašnja mišljenja je pisati o hrvatskoj političkoj i emigrantskoj povijesti, a ta naša hrvatska povijest ne može se pošteno pisati ako se neće i o onima pisati koju su tu povijest stvarali, a među njima je bio i Vjekoslav Maks Luburić, general Drinjanin.

Oni koji su najviše zaslužni za ovo monumentalno djelo na španjolskom jeziku su za svoje osobne čefe imali razlog ili razloge ne uvrstiti taj generalov opis kao *Zadnjeg Zapovjednika Hrvatskih Oružanih Snaga, HOS-a Nezavisne Države Hrvatske, NDH-e* "**KRAJ HRVATSKE VOJSKE**" pod izgovorom da je on kompromitiran. Ako je tada to bio njihov stav, onda Vas uvjeravam poštovani gospodine prof. Ivane Prcela da je to bio stav i **KPJ, Tita, i svih boja Jugoslavena**. Dakle, usluga se je njima napravila, tj. Jugoslavenima a ne ljudima španjolskog govornog područja.

Mi to danas možemo i moramo ispraviti i istinu o tome danas pisati, ne za nas koji smo već odavno umorni u ispravljanju **Krive Drine**, nego mi to moramo učiniti, mi koji smo još živi i znamo o čemu govorimo i šta pišemo, za naše hrvatske nadolazeće naraštaje. A Vi ste jedan od tih još živućih koji nam mnogo toga može reći. Zato Vas molim da mi opišete što znate glede tog propusta da ovaj generalov opis nije izišao u spomenutoj knjizi na španjolskom jeziku.

Hvala Vam na svemu u očekivanju da ćete mi pomoći saznati nešto više u ovom pravcu nego sam znao.

S iskrenim poštovanjem i pozdravima, Mile Boban.

(Odgovor profesora Prcele meni.)

Dragi Mile,

I u najnovije vrijeme u Zagrebu sam sreo onih koji mudruju da nisam smio u OP. SL. staviti analizu generala Luburica. Bas u svibnju 1970, kad je ta knjiga bila pred skorim izlaskom kuhinja Dra. Mate Mestrovica, Karla Mirtha i Josipa V. Bosiljevića preko Rudolfa Erica je toliko rovarila protiv izlaska mogega životnoga djela da mi je Eric pred skolom Sv. Pavla u Clevelandu dao nalog da smjesta zaustavim tiskanje knjige jer ona "vrijedja Zapadne saveznike." Ericu, ja neposlušni Otporas, na licu mjesta sam U TOJ STVARI otkazao poslušnost.

Uz petnaestak drugih iskaza, na Studia Croatica sam svojevremeno poslao pravi pravcati original analize Maksa Luburica. Oni su u zapećak bacili tu točnu kopiju Maksove analize. Ona je sada u rukama pisca koji u Zagrebu vise od četiri godine priprema vrhunski životopis generala-viteza Vjekoslava Luburica. Nadam se da ću do dvije godine biti još u čvrstome zdravlju i na životu i u Zagrebu biti glavni predstavljajč toga senzacionalnoga djela.

O mnogim i premnogima teškoćama unutar Zaklade hrvatskog holokausta i klipovima koji su mi uvelike bili podmetani u radu na ovjekovjećenju povijesne istine o Bleiburskoj Tragediji ja imam mnogo detalja u mojoj autobiografiji koju sada tiska Dorrance Publishing Company, izdavači knjige Operation Slaughterhouse, pa ce hrvatski čitatelji doznati mnogo, mnogo povijesnih činjenica iz mogega preteškoga života. Bogu hvala, sve sam poteškoće izdržao i svome poklanom narastaju ostao vjeran sve do ovoga časa - šest dana poslije mogega 93. rođendana.

J. Ivan Prcela

Preživjeli iz Hrvatskog holokausta.